



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

12. července 2018 *

„Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Evropský trh se silovými kabely – Rozhodnutí, kterým se konstatuje protiprávní jednání, které je v rozporu s článkem 101 SFEU – Jediné a trvající protiprávní jednání – Přičitatelnost protiprávního jednání – Právní domněnka – Nesprávné posouzení – Presumpce nevinny – Právní jistota – Zásada osobní odpovědnosti – Pravomoc soudního přezkumu v plné jurisdikci“

Ve věci T-419/14,

The Goldman Sachs Group, Inc., se sídlem v New Yorku, New York (Spojené státy americké), zastoupená W. Deselaersem, J. Koponenem a A. Mangiaracinou, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené C. Giolitem, L. Malferrarim, H. van Vlietem a J. Norris-Usher, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Prysmian SpA, se sídlem v Miláně (Itálie),

Prysmian cavi e sistemi Srl, se sídlem v Miláně (Itálie),

zastoupenými C. Tesaurem, F. Russem a L. Armatim, advokáty,

vedlejšími účastnicemi řízení,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU, který zní zaprvé na zrušení rozhodnutí Komise C (2014) 2139 final ze dne 2. dubna 2014 v řízení podle článku [101 SFEU] a článku 53 Dohody o [EHP] (věc AT.39610 – Silové kabely) v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, a zadruhé na snížení částky pokuty, která jí byla uložena,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení A. M. Collins, předseda, M. Kančeva (zpravodajka) a R. Barents, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorzcyk, rada,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. března 2017,
vydává tento

Rozsudek

I. Skutečnosti předcházející sporu

A. Žalobkyně a dotčené odvětví

- 1 Žalobkyně, The Goldman Sachs Group, Inc. je americká společnost, která je činná jako investiční banka a investiční společnost na hlavních světových finančních trzích. V období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009 byla The Goldman Sachs Group prostřednictvím fondu GS Capital Partners V (dále jen „fond GSCP V“) a dalších zprostředkovatelských společností nepřímou mateřskou společností společnosti Prysmian SpA a dceřině společnosti, kterou Prysmian SpA zcela vlastnila, a to společnosti Prysmian Cavi e Sistemi, Srl (dále jen „PrysmianCS“), dříve Pirelli Cavi e Sistemi Energia SpA, a poté Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl. Společnosti Prysmian a PrysmianCS společně tvořily skupinu Prysmian, světového hráče v odvětví podzemních a podmořských silových kabelů.
- 2 Podmořské silové kabely jsou používány pro dopravu a distribuci elektřiny pod vodou a podzemní silové kabely jsou používány pro dopravu a distribuci elektřiny pod zemí. Silové kabely se dělí do tří kategorií: kabely nízkého napětí, kabely středně vysokého napětí a kabely vysokého a velmi vysokého napětí. Silové kabely vysokého a velmi vysokého napětí jsou ve většině případů prodávány jako součást projektů. Tyto projekty jsou kombinací silového kabelu a vybavení, zařízení a dalších nezbytných služeb. Silové kabely vysokého a velmi vysokého napětí jsou v celém světě prodávány velkým vnitrostátním provozovatelům sítí a dalším elektroenergetickým podnikům převážně v rámci veřejných zakázek.

B. Správní řízení

- 3 Dopisem ze dne 17. října 2008 poskytla švédská společnost ABB AB Komisi Evropských společenství řadu prohlášení a dokumentů týkajících se restriktivních obchodních praktik v odvětví výroby a dodávek podzemních a podmořských silových kabelů. Tato prohlášení a dokumenty byly předloženy v rámci žádosti o poskytnutí ochrany před pokutami ve smyslu oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2006, C 298, s. 17, dále jen „oznámení o shovívavosti“).
- 4 Od 28. ledna do 3. února 2009 provedla Komise v návaznosti na prohlášení ABB kontroly v prostorách Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi Energia, a v prostorách dalších dotčených evropských společností, a sice Nexans SA a Nexans France SAS.
- 5 Dne 2. února 2009 podaly japonské společnosti Sumitomo Electric Industries Ltd, Hitachi Cable Ltd a J-Power Systems Corp. společnou žádost o poskytnutí ochrany před pokutami podle bodu 14 oznámení o shovívavosti nebo podpůrně o snížení její částky podle bodu 27 tohoto oznámení. Následně poskytly Komisi další ústní prohlášení a předaly jí další dokumenty.
- 6 V průběhu šetření zaslala Komise podnikům z odvětví výroby a dodávek podzemních a podvodních silových kabelů několik žádostí o informace podle článku 18 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) a podle bodu 12 oznámení o shovívavosti.

- 7 Dne 30. června 2011 zahájila Komise řízení a přijala oznámení námitek týkající se následujících právnických osob: Nexans France, Nexans, Pirelli & C. SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Energia, Prysmian, Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable, J-Power Systems, Furukawa Electric Co Ltd, Fujikura Ltd, Viscas Corp., SWCC Showa Holdings Co. Ltd, Mitsubishi Cable Industries Ltd, Exsym Corp., ABB, ABB Ltd, Brugg Kabel AG, Kabelwerke Brugg AG Holding, nkt cables GmbH, NKT Holding A/S, Silec Cable SAS, Grupo General Cable Sistemas, SA, Safran SA, General Cable Corp., LS Cable & System Ltd, Taihan Electric Wire Co. Ltd a žalobkyně.
- 8 Od 11. do 18. června 2012 se všechny společnosti, kterým bylo oznámení námitek určeno, s výjimkou společnosti Furukawa Electric, zúčastnily správního řízení u Komise.
- 9 V rozsudcích ze dne 14. listopadu 2012, Nexans France a Nexans v. Komise (T-135/09, EU:T:2012:596), a ze dne 14. listopadu 2012, Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi Energia v. Komise (T-140/09, nezveřejněný, EU:T:2012:597), Tribunál částečně zrušil rozhodnutí o provedení kontroly určená společností Nexans a Nexans France a společností Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi Energia v rozsahu, v němž se týkala jiných silových kabelů než podmořských a podzemních kabelů vysokého napětí a materiálu souvisejícího s těmito jinými kabely, a ve zbývající části žalobu zamítl. Dne 24. ledna 2013 podaly Nexans France a Nexans kasační opravný prostředek proti prvnímu z těchto rozsudků. Rozsudkem ze dne 25. června 2014, Nexans a Nexans France v. Komise (C-37/13 P, EU:C:2014:2030), Soudní dvůr tento kasační opravný prostředek zamítl.
- 10 Dne 2. dubna 2014 přijala Komise rozhodnutí C(2014) 2139 final o řízení podle článku [101 SFEU] a článku 53 Dohody o [EHP] (věc AT.39610 – Silové kabely) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

C. Napadené rozhodnutí

1. Dotčené protiprávní jednání

- 11 Článek 1 napadeného rozhodnutí stanoví, že se několik podniků zúčastnilo v jednotlivých obdobích jediného a trvajícího protiprávního jednání v rozporu s článkem 101 SFEU v odvětví „podzemních nebo podmořských silových kabelů (velmi) vysokého napětí“. Komise v podstatě konstatovala, že od února 1999 až do konce ledna 2009 se hlavní evropští, japonští a jihokorejští výrobci podmořských a podzemních silových kabelů zúčastnili řady mnohostranných a dvoustranných schůzek a kontaktů s cílem omezit hospodářskou soutěž v oblasti projektů týkajících se podzemních a podmořských silových kabelů (velmi) vysokého napětí na určitých územích prostřednictvím dohody o rozdělení trhů a zákazníků, čímž narušili běžný průběh hospodářské soutěže (body 10 až 13 a 66 odůvodnění uvedeného rozhodnutí).
- 12 V napadeném rozhodnutí měla Komise za to, že kartelová dohoda má dvě hlavní konfigurace, jež tvoří složený celek. Přesněji řečeno, podle Komise sestával kartel ze dvou částí, a sice:
- z „kartelové konfigurace A/R“, jež sdružovala evropské podniky zpravidla označované jako „členové R“, japonské podniky označované jako „členové A“, a konečně jihokorejské podniky označované jako „členové K“. Uvedená konfigurace umožňovala dosáhnout cíle rozdělit si území a zákazníky mezi evropské, japonské a jihokorejské výrobce. Toto rozdělení se uskutečňovalo podle dohody o „domovském území“, podle níž se japonští a jihokorejští výrobci zdrželi konkurenčních projektů na „domovském území“ evropských výrobců, přičemž evropští výrobci se zavázali zůstat mimo trhy Japonska a Jižní Koreje. K výše uvedenému rozdělení se připojilo ještě rozdělení projektů na „územích vývozu“, a sice zbytek světa s výjimkou zejména Spojených států po určitou dobu dodržoval „kvótu 60/40“, což znamenalo, že 60 % projektů bylo vyhrazeno pro evropské výrobce a zbývajících 40 % pro asijské výrobce;

- z „evropské kartelové konfigurace“, která spočívala v rozdělení si území a zákazníků evropskými výrobci, pokud jde o projekty realizované uvnitř evropského „domovského území“ nebo přidělené evropským výrobcům (viz bod 3.3 uvedeného rozhodnutí a zejména body 73 a 74 odůvodnění tohoto rozhodnutí).
- 13 Komise konstatovala, že účastníci kartelové dohody stanovili povinnost sdělovat údaje, aby bylo možné sledovat dohody o rozdělení (body 94 až 106 a 111 až 115 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 14 Komise vzala v úvahu odlišnost účasti jednotlivých účastníků kartelové dohody na jejím provádění a rozdělila je do tří skupin. Nejdříve Komise vymezila hlavní účastníky kartelové dohody, ke kterým patřily evropské podniky: Nexans France a dceřiné společnosti Pirelli & C., dříve Pirelli SpA, které se následně účastnily kartelové dohody, a Prysmian Cavi e Sistemi Energia; a japonské podniky: Furukawa Electric, Fujikura a jejich společný podnik Viscas, a Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable a jejich společný podnik J-Power Systems (body 545 až 561 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Dále Komise odlišila skupinu podniků, které sice nebyly součástí hlavní skupiny, přesto však nemohly být považovány za okrajové účastníky kartelové dohody, a zařadila do této skupiny ABB, Exsym, Brugg Kabel a subjekt zřízený Sagem SA, a sice Safran a Silec Cable (body 562 až 575 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Konečně měla Komise za to, že Mitsubishi Cable Industries, SWCC Showa Holdings. Ltd, LS Cable & System, Taihan Electric Wire a nkt cables se kartelové dohody účastnily okrajově (body 576 až 594 odůvodnění tohoto rozhodnutí).

2. Odpovědnost žalobkyně

- 15 Odpovědnost žalobkyně byla shledána proto, že jakožto mateřská společnost společností Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi Energia vykonávala v období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009 rozhodující vliv.
- 16 Komise zaprvé ve světle zásad stanovených judikaturou soudu Evropské unie konkrétně předpokládala, že společnost Prysmian vykonávala přinejmenším v období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009 rozhodující vliv na chování společnosti Prysmian Cavi e Sistemi Energia na trhu a že žalobkyně vykonávala přinejmenším v období od 29. července 2005 do 3. května 2007 rozhodující vliv na chování společností Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi Energia na trhu (bod 782 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 17 Zadruhé dospěla Komise na základě analýzy hospodářských, organizačních a právních vazeb žalobkyně s jejími dceřinými společnostmi k závěru, že žalobkyně účinně vykonávala přinejmenším v období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009 rozhodující vliv na chování Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi Energia na trhu (bod 783 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

3. Uložená pokuta

- 18 Článek 2 písm. f) napadeného rozhodnutí ukládá žalobkyni „společně a nerozdílně“ s PrysmianCS a Prysmian pokutu ve výši 37 303 000 eur za její účast na kartelové dohodě v období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009.
- 19 Pro účely výpočtu částky pokut použila Komise ustanovení čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 a metodologii uvedenou v pokynech pro výpočet pokut uložených na základě [uvedeného článku] (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny pro výpočet pokut z roku 2006“).
- 20 Pokud jde na prvním místě o základní částku pokut, Komise, jakmile určila přiměřenou hodnotu tržeb podle bodu 18 pokynů pro výpočet pokut z roku 2006 (body 963 až 994 odůvodnění napadeného rozhodnutí), stanovila podíl této hodnoty tržeb odrážející závažnost protiprávního jednání podle bodů 22 a 23 uvedených pokynů. V tomto ohledu měla Komise za to, že protiprávní jednání bylo

z povahy samé jedním z nejzávažnějších omezení hospodářské soutěže, což odůvodňovalo sazbu za závažnost ve výši 15 %. Komise rovněž uplatnila zvýšení koeficientu závažnosti o 2 % u všech dotčených společností vzhledem ke kumulovanému tržnímu podílu a téměř celosvětovému zeměpisnému rozsahu kartelové dohody pokrývající především celé území Evropského hospodářského prostoru (EHP). Komise dále měla zejména za to, že chování evropských podniků bylo pro hospodářskou soutěž škodlivější než chování ostatních podniků, jelikož kromě jejich účasti na „kartelové konfiguraci A/R“ si evropské podniky mezi sebou rozdělily projekty se silovými kabely v rámci „evropské konfigurace kartelové dohody“. Z tohoto důvodu stanovila Komise podíl hodnoty tržeb, které je třeba zohlednit z titulu závažnosti protiprávního jednání, na 19 % pro evropské podniky a na 17 % pro ostatní podniky (body 997 až 1010 odůvodnění uvedeného rozhodnutí).

- 21 Co se týče násobícího koeficientu týkajícího se doby trvání protiprávního jednání, stanovila Komise v případě žalobkyně koeficient 3,5 pro období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009. Kromě toho započítala Komise do základní částky pokuty dodatečnou částku, a to vstupní poplatek odpovídající 19 % hodnoty tržeb (body 1011 až 1016 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 22 Pokud jde na druhém místě o úpravu základní částky pokut, Komise nezjistila přitěžující okolnosti, které by mohly mít vliv na základní částku pokuty stanovenou každému z účastníků kartelové dohody, s výjimkou společnosti ABB. Naproti tomu, pokud jde o polehčující okolnosti, rozhodla se Komise, že zohlední v částce pokut úlohu jednotlivých podniků v rámci provádění kartelové dohody. Komise tak o 10 % snížila základní částku pokuty uložené podnikům, které se zapojily do protiprávního jednání v malé míře, a o 5 % základní částku pokuty uložené podnikům, jejichž účast v kartelové dohodě byla průměrná. Komise kromě toho společností Mitsubishi Cable Industries a SWCC Showa Holdings poskytla za období před vytvořením společnosti Exsym a společností LS Cable & System a Taihan Electric Wire další snížení o 1 % proto, že nevěděly o některých aspektech jediného a trvajících protiprávního jednání, a z důvodu nedostatku odpovědnosti za toto protiprávní jednání. Naproti tomu žádné snížení základní částky pokuty nebylo uděleno podnikům patřícím mezi hlavní účastníky kartelové dohody, včetně žalobkyně (body 1017 až 1020 a 1033 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise kromě toho poskytla na základě pokynů pro výpočet pokut z roku 2006 dodatečné snížení ve výši 3 % z částky pokuty uložené společnosti Mitsubishi Cable Industries za její účinnou spolupráci mimo rámec oznámení o shovívavosti (bod 1041 odůvodnění uvedeného rozhodnutí).

II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 23 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. června 2014 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 24 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 2. října 2014 podaly Prysmian a PrysmianCS a podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 11. října 2014 podala European Private Equity and Venture Capital Association (evropská asociace rizikového kapitálu) návrh na vstup do řízení v projednávané věci jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Komise.
- 25 Usneseními ze dne 25. června 2015 přijal předseda osmého senátu Tribunálu (dřívější složení) návrh společností Prysmian a PrysmianCS, vedlejších účastnic, na vstup do řízení a nařídil, aby jim byly poskytnuty písemnosti žalobkyně a Komise, které nejsou důvěrné. Dále zamítl návrh European Private Equity and Venture Capital Association na vstup do řízení jako vedlejší účastnice.
- 26 Vedlejší účastnice předložily své spisy vedlejšího účastníka dne 29. října 2015. Dopisem ze dne 14. ledna 2016 předložila Komise a dopisem ze dne 5. února 2016 předložila žalobkyně svá vyjádření ke spisu vedlejších účastnic řízení.
- 27 Usnesením ze dne 14. září 2016 vyhověl předseda osmého senátu Tribunálu (dřívější složení) částečně žádostem o důvěrné zacházení, které podaly žalobkyně a Komise, v rozsahu, v němž byly zpochybněny vedlejšími účastnicemi.

- 28 Při změně složení senátů Tribunálu byla na základě čl. 27 odst. 5 jednacího řádu Tribunálu soudkyně zpravodajka přidělena k osmému senátu Tribunálu (nové složení), kterému byla tudíž přidělena tato věc.
- 29 Na návrh soudkyně zpravodajky rozhodl Tribunál (osmý senát) o zahájení ústní části řízení. Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 28. března 2017.
- 30 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zcela nebo částečně zrušil články 1 až 4 napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jí týkají;
 - snížil částku pokuty, která jí byla uložena v článku 2 uvedeného rozhodnutí;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 31 Komise, podporovaná vedlejšími účastnicemi řízení, navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl všechny návrhy žalobkyně;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Právní otázky

- 32 Žalobkyně v rámci žaloby vznáší jak návrhová žádání směřující k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí, tak návrhová žádání směřujících ke snížení částky pokuty, která jí byla uložena.

A. K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení

- 33 Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí uplatňuje žalobkyně pět žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení článku 101 SFEU a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a z nesprávného právního posouzení a ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o závěr Komise, že žalobkyně je odpovědná za protiprávní jednání spáchaná vedlejšími účastnicemi řízení. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článku 2 uvedeného nařízení, z nedostatečnosti důkazů a z porušení povinnosti uvést odůvodnění stanovené v článku 296 SFEU. Třetí žalobní důvod vychází z porušení článku 101 SFEU a čl. 23 odst. 2 téhož nařízení a z porušení zásad osobní odpovědnosti a presumpce neviny. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení článku 101 SFEU a čl. 23 odst. 2 téhož nařízení a ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásad právní jistoty a personality trestu. Pátý žalobní důvod vychází z porušení práva na obhajobu.

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 101 SFEU a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a z nesprávného právního posouzení a ze zjevně nesprávného posouzení

- 34 Žalobkyně vytýká Komisi, že ji učinila společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené za protiprávní jednání spáchaná vedlejšími účastnicemi řízení v období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009. Žalobkyně v podstatě zpochybňuje závěry Komise uvedené v bodech 15 až 17 výše, podle nichž lze na prvním místě předpokládat výkon rozhodujícího vlivu žalobkyně na vedlejší účastnice řízení v období od 29. července 2005 do 3. května 2007 a podle nichž lze na druhém místě takový vliv v každém případě vyvodit z analýzy hospodářských, organizačních a právních vazeb mezi ní a vedlejšími účastnicemi řízení po celou dobu, po kterou vlastnila podíly ve skupině Prysmian.

35 Žalobkyně člení první žalobní důvod na tři části. V rámci první části žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení a zjevně nesprávného posouzení tím, že předpokládala skutečný výkon rozhodujícího vlivu žalobkyně na vedlejší účastnice řízení v období od 29. července 2005 do 3. května 2007. V druhé části žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že měla za to, že žalobkyně v každém případě vykonávala rozhodující vliv na vedlejší účastnice řízení po celou dobu, po kterou vlastnila podíly v těchto posledně uvedených společnostech. Ve třetí části žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když v podstatě dospěla k závěru, že žalobkyně nebyla běžným finančním investorem.

a) K první části žalobního důvodu, která se týká uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu v období od 29. července 2005 do 3. května 2007

36 Žalobkyně nejprve tvrdí, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení, jestliže předpokládala, že žalobkyně měla rozhodující vliv, vzhledem k tomu, že podíl žalobkyně na Prysmian prostřednictvím fondu GSCP V a dalších zprostředkujících společností byl podle jejího názoru podstatně nižší než 100 % během většiny jejích investic. V tomto ohledu žalobkyně uvádí, že kromě 41 dnů se její podíl v Prysmian pohyboval pouze mezi 91,1 % a 84,4 % až do 3. května 2007, kdy byly podíly Prysmian prodány prostřednictvím primární veřejné nabídky na Burze v Miláně (dále jen „datum PVN“). Komise podle žalobkyně nikdy neuplatnila domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu ve věci, v níž byla skutečná kapitálová účast nižší než 93 %.

37 Žalobkyně se dále domnívá, že Komise pochybila, když uplatnila domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu s odkazem na hlasovací práva spojená s akciemi Prysmian, a nikoli s jejím základním kapitálem. Podle žalobkyně je takový přístup v rozhodovací praxi Komise nový a nemá oporu v judikatuře unijních soudů. Kromě nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto ohledu žalobkyně kromě toho v podstatě tvrdí, že vlastnictví 100 % hlasovacích práv spojených s akciemi společnosti není totožné s vlastnictvím 100 % základního kapitálu uvedené společnosti.

38 Žalobkyně kromě toho vytýká Komisi, že dostatečně nezohlednila převod podílů z Prysmian, jež provedla ve prospěch Apollo Investment Corporation (dále jen „Apollo“), ani převod podílů z Prysmian, jež provedla ve prospěch vedení této společnosti. Tyto převody podílů podle žalobkyně v podstatě zdůrazňují, že nemohla vykonávat 100 % hlasovacích práv spojených s akciemi Prysmian, jak se domnívá Komise v napadeném rozhodnutí.

39 Žalobkyně konečně tvrdí, že i kdyby Komise mohla v jejím případě uplatnit domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu stran období před datem PVN, poskytla žalobkyně dostatečné důkazy, aby uvedenou domněnku vyvrátila.

40 Komise a vedlejší účastnice řízení tyto argumenty zpochybňují.

41 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě uvádí dva body žalobního důvodu, které vycházejí za prvé z toho, že Komise nesprávně uplatnila domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu, aby rozhodla o společné a nerozdílné odpovědnosti žalobkyně za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společnostem za období od 29. července 2005 do data PVN, a za druhé z toho, že Komise údajně nesprávně dospěla k závěru, že se nepodařilo uvedenou domněnku vyvrátit.

1) K prvnímu bodu žalobního důvodu, který se týká uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu v období od 29. července 2005 do 3. května 2007

42 Z ustálené judikatury vyplývá, že chování dceřiné společnosti může být přičteno mateřské společnosti, zejména pokud tato dceřiná společnost, přestože má vlastní právní subjektivitu, neurčuje své chování na trhu samostatně, ale v zásadě uplatňuje pokyny, které jsou jí udělovány mateřskou společností,

zejména s ohledem na hospodářské, organizační a právní vazby, které tyto dva právní subjekty spojují (viz rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 58 a citovaná judikatura).

- 43 Je tomu tak proto, že v takové situaci mateřská společnost a její dceřiná společnost tvoří součást téže hospodářské jednotky a tudíž tvoří jediný podnik ve smyslu článku 101 SFEU. Skutečnost, že mateřská společnost a její dceřiná společnost představují jediný podnik ve smyslu uvedeného článku, tedy umožňuje Komisi určit rozhodnutí ukládající pokuty mateřské společnosti, aniž je vyžadováno prokázání osobního zapojení této společnosti do protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 59 a citovaná judikatura).
- 44 Podle ustálené judikatury rovněž platí, že v konkrétním případě, kdy mateřská společnost vlastní 100 % kapitálu své dceřiné společnosti, která porušila unijní pravidla hospodářské soutěže, může tato mateřská společnost vykonávat rozhodující vliv na chování této dceřiné společnosti a dále existuje vyvratitelná domněnka, podle níž uvedená mateřská společnost rozhodující vliv na chování své dceřiné společnosti skutečně vykonává (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 60 a citovaná judikatura).
- 45 Za těchto podmínek postačuje k tomu, aby se dalo předpokládat, že mateřská společnost vykonává rozhodující vliv na obchodní politiku dceřiné společnosti, aby Komise prokázala, že veškerý základní kapitál dceřiné společnosti je vlastněn její mateřskou společností. Komise následně může považovat mateřskou společnost za společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené její dceřiné společnosti, ledaže tato mateřská společnost, které přísluší vyvrátit tuto domněnku, předloží dostatečné důkazy, které mohou prokázat, že se její dceřiná společnost chová na trhu samostatně (viz rozsudek ze dne 10. září 2009, Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 61 a citovaná judikatura).
- 46 Konečně je třeba připomenout, že ve zvláštním případě, kdy společnost vlastní 100 % kapitálu prostřední společnosti, která vlastní veškerý kapitál dceřiné společnosti její skupiny, jež porušila unijní pravidla hospodářské soutěže, existuje vyvratitelná domněnka, podle které tato prvně uvedená společnost vykonává rozhodující vliv na chování prostřední společnosti a nepřímo, prostřednictvím takové společnosti, na chování uvedené dceřiné společnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2013, Eni v. Komise, C-508/11 P, EU:C:2013:289, bod 48 a citovaná judikatura).
- 47 V projednávaném případě je nesporné, že uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu provedla Komise navzdory skutečnosti, že žalobkyně v celém období od 29. července 2005 do data PVN nevlastnila 100 % základního kapitálu Prysmian. Je totiž nesporné, jak vyplývá z bodů 739 až 747 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že zatímco žalobkyně vlastnila zpočátku 100 % uvedeného kapitálu, výše tohoto podílu se krátce poté a postupně snížila v návaznosti na převod podílu, k němuž došlo dne 7. září 2005 ve prospěch Apollo, a v návaznosti na převod podílu provedený dne 21. července 2006 ve prospěch vedení společnosti Prysmian. Žalobkyně proto ve svých písemnostech správně zdůrazňuje, že s výjimkou 41 dnů se její podíl na základním kapitálu před datem PVN pohyboval v rozmezí 91,1 % a 84,4 %.
- 48 Jak však vyplývá z bodů 748 až 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise nezaložila uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu na výši podílu žalobkyně na základním kapitálu Prysmian, ale na skutečnosti, že navzdory převodu určitých podílů žalobkyně kontrolovala 100 % hlasovacích práv spojených s akciemi Prysmian, což ji podle Komise stavělo do pozice obdobné pozici jediného a výlučného vlastníka skupiny Prysmian.
- 49 Pokud jde v tomto ohledu na prvním místě o otázku, zda mohla být domněnka o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu uplatněna za těchto okolností, je totiž třeba podotknout, že Komise má podle ustálené judikatury právo uplatnit uvedenou domněnku, pokud jde o možnost vykonávat rozhodující

vliv na chování dceřiné společnosti, jestliže se mateřská společnost nachází v situaci obdobné situaci výlučného vlastníka (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 7. června 2011, *Total a Elf Aquitaine v. Komise*, T-206/06, nezveřejněný, EU:T:2011:250, bod 56; ze dne 12. prosince 2014, *Repsol Lubricantes y Especialidades a další v. Komise*, T-562/08, nezveřejněný, EU:T:2014:1078, bod 42, a ze dne 15. července 2015, *Socitrel a Companhia Previdente v. Komise*, T-413/10 a T-414/10, EU:T:2015:500, bod 204).

- 50 Je tedy třeba mít za to, jak Komise v podstatě uvádí v bodě 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že jestliže mateřská společnost vlastní všechna hlasovací práva spojená s akciemi své dceřiné společnosti, zejména v kombinaci s většinovým podílem na základním kapitálu uvedené dceřiné společnosti, jak je tomu v projednávaném případě, nachází se uvedená mateřská společnost v situaci obdobné situaci výlučného vlastníka této dceřiné společnosti, takže mateřská společnost je schopna určovat hospodářskou a obchodní strategii dceřiné společnosti, a to i přesto, že nevlastní celý nebo téměř celý základní kapitál dceřiné společnosti.
- 51 Je kromě toho třeba poukázat na to, že domněnka o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu je založena na předpokladu, že situace, kdy mateřská společnost vlastní 100 % dceřiné společnosti nebo vlastní téměř celý podíl na základním kapitálu dceřiné společnosti, umožňuje, aby Komise bez podpůrných důkazů dospěla k závěru, že uvedená mateřská společnost má možnost vykonávat rozhodující vliv na uvedenou dceřinou společnost, aniž jsou zohledněny zájmy jiných společníků při přijímání strategických rozhodnutí nebo při běžné provozní činnosti této dceřiné společnosti, která své chování na trhu neurčuje samostatně, nýbrž jedná v souladu s přáními této mateřské společnosti (v tomto smyslu viz stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci *Akzo Nobel a další v. Komise*, C-97/08 P, EU:C:2009:262, bod 73).
- 52 Tyto úvahy jsou přitom plně použitelné v případě, že mateřská společnost má možnost vykonávat všechna hlasovací práva spojená s akciemi své dceřiné společnosti, neboť uvedená mateřská společnost je s to vykonávat plnou kontrolu nad chováním uvedené dceřiné společnosti, aniž by jí v tom mohly třetí strany, zejména ostatní akcionáři, bránit. Je pravda, že v některých případech nelze vyloučit, že menšinoví akcionáři, kteří nemají hlasovací práva spojená s akciemi této dceřiné společnosti, mohou vykonávat ve vztahu k takové dceřiné společnosti určitá práva, která jim případně umožňují mít rovněž vliv na chování téže dceřiné společnosti. Za těchto okolností však tato mateřská společnost může vyvrátit domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu tím, že předloží důkazy, které mohou prokázat, že neurčuje obchodní politiku dotčené dceřiné společnosti na trhu.
- 53 Pokud jde na druhém místě o otázku, zda se jedná o takové postavení žalobkyně, je třeba připomenout, že v bodech 751 až 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise objasňuje důvody, proč vztah, který existoval mezi žalobkyní a Prysmian mezi 29. červencem 2005 a datem PVN, je podle jejího názoru obdobný vztahu mateřské společnosti, která vlastní 100 % základního kapitálu své dceřiné společnosti. Komise v podstatě vysvětluje, že dva převody podílů z Prysmian, které žalobkyně uskutečnila ve prospěch Apollo a ve prospěch vedení Prysmian, podléhaly podmínkám, které zaručovaly, že noví akcionáři budou pouhými pasivními investory bez možnosti vykonávat hlasovací práva spojená s jejich kapitálovou účastí.
- 54 Žalobkyně tvrdí, že investice realizované Apollo a vedením Prysmian nebyly čistě pasivní a neobsahovaly ani vzdání se výkonu hlasovacích práv spojených s akciemi Prysmian v její prospěch. Žalobkyně navíc vytýká Komisi, že v analýze „ignorovala“ dva uvedené převody podílů, které žalobkyně provedla ve prospěch Apollo a ve prospěch vedení Prysmian.
- 55 Pokud jde zaprvé o převod podílů z Prysmian, který žalobkyně provedla ve prospěch Apollo, je třeba poukázat na to, že podle bodu 751 odůvodnění napadeného rozhodnutí byl tento převod proveden prostřednictvím založení komanditní společnosti GS Prysmian Co-Invest LP, jehož byla společnost

Apollo pouze komanditistou. Žalobkyně ostatně toto zjištění Komise nezpochybňuje. Konkrétně ustanovení 5.7 smlouvy o převodu akcií uzavřené Fondem GSCP V s Apollo dne 7. září 2005, jak je citováno v poznámce pod čarou 1115 uvedeného rozhodnutí, v anglickém znění stanoví následující:

„[*důvěrné*]¹“ (podtrženo v napadeném rozhodnutí).

- 56 Z bodu 55 výše vyplývá, že na základě smlouvy o převodu akcií společnost Apollo uznala, že [*důvěrné*].
- 57 Komise tedy byla oprávněna se domnívat, že převod podílů Prysmian provedený žalobkyní ve prospěch Apollo podléhal podmínkám, které zaručovaly, že nový akcionář bude pouhým pasivním investorem.
- 58 Tento závěr nemůže zpochybnit ani argumentace žalobkyně, podle které se Komise nemůže spoléhat pouze na formální znění smlouvy o převodu akcií uzavřené mezi fondem GSCP V a Apollo dne 7. září 2005, jež neodráželo skutečnou situaci, která vznikla v návaznosti na převod podílů z Prysmian provedený žalobkyní ve prospěch Apollo. Jak tvrdí Komise, žalobkyně totiž nepředložila žádný důkaz, který by prokázal, že tato smlouva a zvláště její ustanovení 5.7 neodrážely skutečnou situaci, která vznikla mezi uvedeným fondem a Apollo.
- 59 Pokud jde dále o argumentaci žalobkyně, podle které znění smlouvy o převodu akcií uzavřené mezi fondem GSCP V a Apollo dne 7. září 2005 pouze vzalo v úvahu riziko, které byla Apollo připravena přijmout v rámci své investice, stačí pro její odmítnutí uvést, že důvody, které vedly k přijetí uvedené smlouvy, nejsou relevantní za účelem ověření, zda si po převodu podílů z Prysmian provedeném žalobkyní ve prospěch Apollo žalobkyně ponechala možnost vykonávat všechna hlasovací práva spojená s uvedenými akciemi.
- 60 V poslední řadě nemůže obstát argument žalobkyně, podle kterého zvýšení počtu akcionářů v rámci Prysmian znamenalo samo o sobě existenci jiných zájmů, které je třeba vzít v úvahu v rámci podniku. Pokud jde totiž o investice Apollo, žalobkyně nepředložila žádný údaj o povaze těchto zájmů nebo o tom, jakým způsobem by se mohly projevit v situaci, kdy by Apollo nemohla vykonávat některé z hlasovacích práv.
- 61 Pokud jde zadruhé o převod podílů z Prysmian provedený žalobkyní ve prospěch vedení uvedené společnosti, z bodu 752 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že takový převod podléhal řadě podmínek, které uvedené vedení muselo přijmout a které byly stanoveny v rámci smlouvy o společné investici a svěřenské smlouvy s bankou. Zejména na základě těchto smluv souhlasili členové vedení společnosti s tím, že jejich podíly nabyla a vlastnila uvedená banka jako svěřenský správce. Z uvedených smluv kromě toho v podstatě vyplývá, že uvedení členové vedení mohli vykonávat práva, jež jim byla svěřena na základě převodu, pouze prostřednictvím svěřenského správce, který se mohl účastnit schůzí akcionářů Prysmian až po přijetí pokynů pro hlasování od fondu GSCP V.
- 62 Žalobkyně tvrdí, že pokud jde o převod podílů z Prysmian provedený žalobkyní ve prospěch vedení Prysmian, zainteresovanými osobami byly buď členové správní rady společnosti Prysmian, nebo členové správní rady společnosti PrysmianCS. Tito členové vedení tudíž mohli podle žalobkyně vykonávat vliv na Prysmian a jakožto osoby odpovědné za určování obchodní politiky této skupiny je nelze považovat za pouhé pasivní investory. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že účel uvedeného převodu spadl do pobídkového plánu, který měl motivovat toto vedení společnosti k podpoře růstu podniku.
- 63 Je však třeba konstatovat, že tato tvrzení nepředstavují argumenty, které by mohly zpochybnit zjištění Komise uvedená v bodě 752 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je totiž třeba uvést, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že jestliže členové vedení Prysmian nebyli oprávněni vykonávat hlasovací práva spojená s akciemi Prysmian, nebyli akcionáři, jejichž zájmy by měly být zohledněny mateřskou

1 – Skryté důvěrné údaje.

společností. Za těchto okolností žalobkyně neprokázala, že povaha vedení společnosti je v tomto případě odlišná od povahy vedení dceřiné společnosti, jejíž podíly jsou zcela vlastněny mateřskou společností. Dále je třeba poznamenat, že podněty k motivování uvedených členů vedení Prysmian nezávisely na jejich možnosti využívat uvedených hlasovacích práv, a nijak tudíž nesouvisely s výslovnými ustanoveními smlouvy o společné investici a svěřenecké smlouvy, která zakazovala výkon veškerých formálních práv akcionáře v tomto směru.

- 64 Z toho vyplývá, že převody podílů z Prysmian provedené žalobkyní ve prospěch Apollo a ve prospěch vedení Prysmian mohly být Komisí správně považovány za čistě pasivní a že totiž měly za následek upuštění od výkonu hlasovacích práv spojených s akciemi Prysmian ve prospěch žalobkyně, které tak nadále držela 100 % uvedených hlasovacích práv.
- 65 Zatřetí, pokud jde o to, že žalobkyně vytýká Komisi nedostatek odůvodnění v rozsahu, v němž měla ve své analýze „ignorovat“ převody podílů z Prysmian provedených žalobkyní ve prospěch Apollo a ve prospěch vedení Prysmian, postačuje poukázat na to, že vysvětlení poskytnutá v bodech 751 až 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou ve smyslu ustálené judikatury odůvodněním, které zjevně detailně a dostatečně umožňuje žalobkyni, aby porozuměla smyslu posouzení Komise, a Tribunálu, aby vykonal svůj přezkum uvedeného posouzení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 147 a citovaná judikatura).
- 66 Z výše uvedeného vyplývá, že možnost žalobkyně vykonávat rozhodující vliv nad vedlejšími účastnicemi řízení z důvodu, že mohla vykonávat veškerá svá hlasovací práva spojená s akciemi Prysmian, byla za okolností projednávaného případu srovnatelná s možností, kterou by měla jako jediný a výlučný vlastník.
- 67 Za těchto okolností je třeba mít za to, že Komise, aniž pochybila, mohla mít po provedení důkladné kontroly a s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nezpochybnila konstatování Komise, že Prysmian vykonávala rozhodující vliv na PrysmianCS za to, že domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu na chování vedlejších účastnic řízení na trhu lze za období od 29. července 2005 do 3. května 2007 na žalobkyni uplatnit.
- 68 První bod první části žalobního důvodu musí tedy být zamítnut.

2) K druhému bodu žalobního důvodu, který se týká vyvrácení domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu

- 69 Žalobkyně je toho názoru, že i za předpokladu, že by Komise uplatnila domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu řádně a včas, každopádně vyvrátila uvedenou domněnku během správního řízení. Žalobkyně má v podstatě za to, že existuje řada důkazů, které prokazují, že vedlejší účastnice řízení jednaly na trhu samostatně bez jakýchkoliv pokynů z její strany.
- 70 Žalobkyně zaprvé tvrdí, že napadené rozhodnutí neprokázalo, že členové vedení pobočky přímého investování v rámci jejího podnikového úseku „Merchant Banking“ (dále jen „PIA“), kteří kontrolovali fond GSCP V, vykonávali vliv na obchodní politiku Prysmian. Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že zápisy z jednání správní rady Prysmian prokazují, že to bylo její vedení, které tuto obchodní politiku řídilo.
- 71 V tomto ohledu je třeba uvést, obdobně jako to činí Komise, že žalobkyně v tomto bodu žalobního důvodu na podporu svého tvrzení neuvádí přesně žádný konkrétní e-mail nebo konkrétní zápis. Jak přitom vyplývá z judikatury citované v bodě 45 výše, je na žalobkyni, aby vyvrátila uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu tím, že předloží důkazy prokazující, že ve skutečnosti a v rozporu s tím, co Komise předpokládala, vedlejší účastnice řízení určovaly svoji obchodní strategii samostatně. První argument žalobkyně je proto třeba odmítnout.

- 72 Zadruhé se žalobkyně dovolává veřejných prohlášení vydaných členy správní rady Prysmian, z nichž jedno bylo učiněno na schůzi dne 15. prosince 2005 a bylo v něm potvrzeno, že Prysmian „nepodléhaly vedení a koordinaci jiného podniku“. Žalobkyně dodává, že kdyby vedlejší účastnice řízení skutečně podléhaly její kontrole, byla by to v souladu s italským právem povinna veřejně prohlásit.
- 73 Je však třeba mít za to, že veřejná prohlášení, která mohli členové správní rady Prysmian vydávat na svých schůzích, nejsou s to samy o sobě prokázat pravdivost jejich obsahu. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalobkyně nepředložila žádný důkaz potvrzující pravdivost těchto veřejných prohlášení.
- 74 Skutečnost, že taková prohlášení byla učiněna v souladu s italským právem, jak tvrdí žalobkyně, není s to prokázat, že žalobkyně ve skutečnosti nebyla mateřskou společností zajišťující kontrolu nad skupinou Prysmian. Jak uvádí Komise, výkon rozhodujícího vlivu musí být posouzen na základě konkrétních důkazů, takže otázka, zda dceřiná společnost může samostatně rozhodovat o svém chování na trhu, nebo naopak zda podléhá rozhodujícímu vlivu své mateřské společnosti, nemůže být posuzována pouze s ohledem na dotčené vnitrostátní předpisy.
- 75 Zatřetí se žalobkyně odvolává na odpověď, kterou dne 20. října 2009 poskytly vedlejší účastnice řízení na žádost Komise o informace, a zejména na skutečnost, že tento dokument neobsahuje žádný odkaz na žalobkyni. Opět je však třeba uvést, že samotná neexistence odkazu na žalobkyni v tomto dokumentu neprokazuje, že nevykonávala žádný vliv na vedlejší účastnice řízení zejména v období před datem PVN. Je třeba ostatně uvést, že tato odpověď se týká období po uvedeném datu, ke kterému Komise neuplatnila domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu.
- 76 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že nedávala žádné pokyny ani nevykonávala žádnou přímou kontrolu nad obchodní politikou skupiny Prysmian. V této souvislosti podává stručné „shrnutí“ řady argumentů, které mají být podrobněji a „do detailu“ rozvedeny v rámci druhé části prvního žalobního důvodu. V projednávané věci však takový odkaz neumožňuje Tribunálu, aby s přesností posoudil rozsah uvedených argumentů. I když totiž nemůže být vyloučeno, že podstatné skutkové a právní okolnosti, ze kterých žalobkyně vychází, jsou v žalobě uvedeny, je nicméně na žalobkyni, aby je uvedla uceleně a srozumitelně. Tribunálu zvláště nepřísluší, aby ve všech skutečnostech uvedených na podporu druhé části prvního žalobního důvodu zjišťoval, zda tyto skutečnosti mohou být rovněž použity na podporu tohoto žalobního důvodu (rozsudek ze dne 27. září 2006, Roquette Frères a Komise, T-322/01, EU:T:2006:267, bod 209). Tuto argumentaci je tudíž třeba odmítnout jako nepřipustnou, aniž je dotčeno její posouzení v rámci druhé části prvního žalobního důvodu.
- 77 Z výše uvedeného vyplývá na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že nebyla schopna dostatečnými důkazy vyvrátit uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu, aby prokázala, že se vedlejší účastnice řízení chovaly na trhu samostatně.
- 78 Druhý bod první části žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout, a stejně tak je třeba zamítnout první část žalobního důvodu v plném rozsahu.

b) Ke druhé části, týkající se závěrů Komise, pokud jde o období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009

- 79 Žalobkyně tvrdí, že důkazy, na nichž Komise založila napadené rozhodnutí, aby shledala žalobkyni společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností za celou dobu trvání protiprávního jednání, nedokládají, že žalobkyně byla schopna vykonávat rozhodující vliv, nebo že jej na vedlejší účastnice řízení skutečně vykonávala. Žalobkyně má v podstatě za to, že Komise právně dostačujícím způsobem neprokázala, že s ní vedlejší účastnice řízení tvořily jednu hospodářskou jednotku ve smyslu judikatury.

- 80 Komise a vedlejší účastnice řízení tyto argumenty zpochybňují.
- 81 Z judikatury citované v bodě 42 výše vyplývá, že chování dceřiné společnosti může být přičteno mateřské společnosti zejména tehdy, pokud tato dceřiná společnost, přestože má vlastní právní subjektivitu, samostatně neurčuje své chování na trhu, ale v zásadě uplatňuje pokyny, které jsou jí uděleny mateřskou společností, zejména s ohledem na hospodářské, organizační a právní vazby, které spojují tyto dva právní subjekty.
- 82 Podle ustálené judikatury platí, že k posouzení, zda dceřiná společnost určuje své chování na trhu samostatně, je třeba přihlídnout ke všem relevantním skutečnostem týkajícím se hospodářských, organizačních a právních vazeb, jež tuto dceřinou společnost spojují s mateřskou společností, které se mohou lišit případ od případu, a nemohou tedy být předmětem taxativního výčtu (viz rozsudky ze dne 14. září 2016, *Ori Martin a SLM v. Komise*, C-490/15 P a C-505/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:678, bod 60 a citovaná judikatura, a ze dne 9. září 2015, *Philips v. Komise*, T-92/13, nezveřejněný, EU:T:2015:605, bod 41 a citovaná judikatura).
- 83 V případě, že mateřská společnost a její dceřiná společnost tvoří součást jediného podniku ve smyslu článku 101 SFEU, skuteností, která Komisi opravňuje určit mateřské společnosti rozhodnutí ukládající pokuty, není nutně vztah, ve kterém mateřská společnost podněcuje dceřinou společnost k protiprávnímu jednání, a tím spíše ani účast mateřské společnosti na uvedeném protiprávním jednání, nýbrž skutečnost, že dotčené společnosti tvoří jediný podnik ve smyslu článku 101 SFEU (rozsudek ze dne 14. září 2016, *Ori Martin a SLM v. Komise*, C-490/15 P a C-505/15 P, nezveřejněný, EU:C:2016:678, bod 60 a citovaná judikatura).
- 84 Je třeba rovněž uvést, že aby mohla Komise mateřské společnosti přičíst jednání dceřiné společnosti, nemůže pouze konstatovat, že mateřská společnost je schopna vykonávat rozhodující vliv na chování dceřiné společnosti, ale musí rovněž ověřit, zda takový vliv skutečně vykonávala (viz rozsudky ze dne 26. září 2013, *EI du Pont de Nemours v. Komise*, C-172/12 P, nezveřejněný, EU:C:2013:601, bod 44 a citovaná judikatura; ze dne 26. září 2013, *The Dow Chemical Company v. Komise*, C-179/12 P, nezveřejněný, EU:C:2013:605, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 9. září 2015, *Toshiba v. Komise*, T-104/13, EU:T:2015:610, bod 95 a citovaná judikatura).
- 85 S ohledem na skutečnost, že na základě článku 263 SFEU musí Tribunál přezkoumat legalitu napadeného rozhodnutí pouze na základě důvodů v něm obsažených, musí být skutečný výkon řídicí pravomoci mateřské společnosti nad dceřinou společností posuzován jen na základě důkazů shromážděných Komisí v rozhodnutí, kterým se mateřské společnosti přičítá odpovědnost za protiprávní jednání. Jedinou relevantní otázkou tedy je, zda důkaz o protiprávním jednání je či není z hlediska uvedených důkazů předložen (viz rozsudek ze dne 9. září 2015, *Toshiba v. Komise*, T-104/13, EU:T:2015:610, bod 98 a citovaná judikatura).
- 86 V napadeném rozhodnutí Komise dospěla k závěru, že žalobkyně vykonávala rozhodující vliv na vedlejší účastnice řízení, přičemž se Komise podle svého názoru opírala o objektivní skutečnosti s ohledem na hospodářské, organizační a právní vazby existující mezi žalobkyní a skupiny Prysmian. Tyto objektivní skutečnosti, jak jsou popsány v bodech 758 až 781 odůvodnění uvedeného rozhodnutí, jsou zaprvé právo jmenovat členy jednotlivých správních rad Prysmian, zadruhé právo svolávat schůze akcionářů a navrhopat odvolání jednotlivých členů správní rady nebo celé správní rady, zatřetí faktické zastupování žalobkyně ve správní radě Prysmian, začtvrté řídicí pravomoci zástupců žalobkyně v rámci správní rady, zapáté význam úlohy žalobkyně ve výběrech zřízených Prysmian, zašesté přijímání pravidelných aktualizovaných informací a měsíčních zpráv, zasedmá opatření směřující k zajištění zachování rozhodující kontroly po datu PVN, a zaosmé důkaz o typickém chování jako průmyslový vlastník.

87 Je třeba uvést, že podle Komise prokazuje prvních šest objektivních skutečností zmíněných v bodě 86 výše výkon rozhodujícího vlivu ze strany žalobkyně a to jak v období před datem PVN tak v období po tomto datu. Naproti tomu dvě poslední skutečnosti se týkají pouze tohoto posledně uvedeného období. I když Tribunál, pokud jde o období před datem PVN, již v této souvislosti konstatoval, že Komise oprávněně uplatnila domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu a žalobkyni se nepodařilo ji vyvrátit, je i nadále nezbytné posoudit všechny skutečnosti, které Komise uvedla v napadeném rozhodnutí, neboť jsou rovněž použitelné pro období následující po uvedeném datu.

88 Je tedy třeba přezkoumat opodstatněnost každého z poznatků uplatněných Komisí ve světle argumentů vznesených žalobkyní, a zejména je třeba v souladu s judikaturou citovanou v bodě 81 až 85 výše ověřit, zda mohou uvedené poznatky společně prokázat jak způsobilost žalobkyně vykonávat rozhodující vliv na chování vedlejších účastnic řízení na trhu, tak skutečný výkon uvedeného vlivu.

1) K právu jmenovat členy jednotlivých správních rad Prysmian a k právu svolávat schůze akcionářů a navrhopvat odvolání jednotlivých členů správní rady nebo celé správní rady

89 V bodech 758 až 760 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise vysvětluje, že žalobkyně měla právo jmenovat členy do správní rady Prysmian a uvedené právo vykonávala po celou dobu trvání protiprávního jednání. Komise dodává, že žalobkyně měla rovněž právo svolat valnou hromadu a navrhnout jí na jejím zasedání odvolání jednotlivých členů správní rady nebo celé správní rady.

90 Žalobkyně nezpochybňuje zjištění v napadeném rozhodnutí zakládající její právo jmenovat členy správní rady Prysmian a právo svolat valnou hromadu a odvolávat jednotlivé členy správní rady nebo celou správní radu. Jak potvrdila na jednání, nezpochybňuje ani zjištění Komise ohledně konkrétního složení jednotlivých správních rad Prysmian během doby trvání protiprávního jednání. Žalobkyně naopak tvrdí, že těmito právy jí nebyla dána možnost vykonávat účinnou kontrolu nad správní radou či možnost rozhodujícím způsobem ovlivňovat obchodní politiku Prysmian. Komise podle názoru žalobkyně neprokázala, že žalobkyně vykonávala takovou účinnou kontrolu.

91 Na prvním místě, pokud jde o možnost žalobkyně vykonávat rozhodující vliv na vedlejší účastnice řízení, je třeba konstatovat, že možnost určit složení správní rady společnosti je objektivním hlediskem, které samo o sobě určuje možnost kontrolovat rozhodnutí, která mohou být přijata uvedenou radou a tudíž i dotčenou společností. Správní rada je totiž z podstaty věci orgánem odpovědným za správu a zastupování společnosti a do její působnosti náleží především určování a sledování obchodní politiky dotčené společnosti a vymezení jmenování týmu vedoucích pracovníků této společnosti. Pokud jde zejména o Prysmian, zjištění Komise ohledně práva žalobkyně jmenovat všechny členy, kteří měli zasedat v různých správních radách uvedené společnosti – i když toto právo vykonávala nepřímou prostřednictvím fondu GSCP V – umožňuje dospět k závěru, že žalobkyně měla možnost kontrolovat uvedenou radu a rozhodnutí přijímaná v rámci působnosti této rady.

92 Pokud jde na druhém místě o otázku, zda žalobkyně skutečně vykonávala uvedenou kontrolu, je v souladu s bodem 759 odůvodnění napadeného rozhodnutí a s konstatováními učiněnými při přezkumu první části tohoto žalobního důvodu třeba uvést, že žalobkyně měla během období předcházejícího datu PVN plnou kontrolu nad hlasovacími právy spojenými s akciemi Prysmian a do listopadu 2007 měla rovněž absolutní většinu na valné hromadě. Jak potvrdila na jednání, žalobkyně tak jmenovala všechny členy správních rad, nejprve ve dnech 9. a 11. května 2005 jmenovala členy správních rad společností GSCP Athena Srl a GSCP Athena Energia Srl, z kterých se v dnech 9. a 11. května 2005 v podstatě staly společnosti Prysmian a PrysmianCS, respektive poté Prysmian, a poté ve dnech 15. prosince 2005 a 28. února 2007 jmenovala členy správní rady společnosti Prysmian.

- 93 Kromě toho je třeba uvést, obdobně jako to činí Komise v bodě 759 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že správní rada jmenovaná dne 28. února 2007, tj. před datem PVN, byla jmenována na období do 31. prosince 2009 a její složení zůstalo po datu PVN beze změn až do data ukončení protiprávního jednání. Ačkoli žalobkyně již během tohoto období neměla absolutní kontrolu nad hlasovacími právy spojenými s akciemi Prysmian, zachování stejného složení uvedené správní rady ukazuje na to, že žalobkyně pokračovala ve vykonávání kontroly nad správní radou.
- 94 Předchozí úvahy jsou kromě toho potvrzeny konstatováním Komise, které žalobkyně nezpochybnila, podle něhož měla žalobkyně právo svolávat valnou hromadu a navrhopat odvolání jednotlivých členů, a dokonce celé správní rady. Toto právo vyzdvihuje, že žalobkyně měla možnost vykonávat kontrolu nad nástupnickými správními radami Prysmian a nad rozhodnutími, které mohly přijímat. Je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že k jedinému odvolání jmenovaných členů správní rady Prysmian ze strany žalobkyně, které Komise zjistila, došlo podle bodu 760 odůvodnění napadeného rozhodnutí dne 9. dubna 2009, tj. po skončení období protiprávního jednání. Jak nicméně uvádí Komise, nic nebrání tomu, aby skutečnosti, které nastaly po formálním ukončení protiprávního jednání, byly z důvodu jejich relevance zohledněny jako poznatky pro posouzení skutkových okolností, k nimž došlo během protiprávního jednání. Kromě toho je třeba zdůraznit, že žalobkyně disponovala týmiž právy po celou dobu trvání protiprávního jednání.
- 95 Z toho vyplývá, že se Komise mohla oprávněně opřít o právo žalobkyně jmenovat členy správní rady Prysmian a o své právo navrhopat jejich odvolání jako o objektivní skutečnosti, aby prokázala, že žalobkyně měla možnost kontrolovat a skutečně kontrolovala uvedenou radu.
- 96 Žalobkyně však zpochybňuje tvrzení, že její právo jmenovat členy správní rady Prysmian a navrhopat jejich odvolání představuje objektivní skutečnost prokazující, že uvedenou radu skutečně kontrolovala. Zprvė žalobkyně tvrdí, že Komise byla podpůrně povinna prokázat, jakým konkrétním způsobem žalobkyně vykonávala takovou kontrolu nad členy správních rad Prysmian. Žalobkyně se v této souvislosti dovolává rozsudku ze dne 6. března 2012, FLS Plast v. Komise (T-64/06, nezveřejněný, EU:T:2012:102).
- 97 V tomto ohledu je třeba připomenout, že rozsudek ze dne 6. března 2012, FLS Plast v. Komise (T-64/06, nezveřejněný, EU:T:2012:102), kterým Tribunál částečně zrušil dotčené rozhodnutí, se týkal mateřské společnosti, která vlastnila 60 % základního kapitálu dceřiné společnosti, přičemž zbývajících 40 % patřilo třetí společnosti. Tribunál uvedl, že kontrolu mateřskou společnostmi nelze předpokládat, jestliže 40 % balík akcií mohl umožnit třetí společnosti, aby také měla vliv na chování dceřiné společnosti. Komise byla tedy povinna prokázat, že tím, kdo jednostranně vykonával rozhodující vliv, byla dotčená žalobkyně. Tribunál měl dále za to, že Komise neposkytla vysvětlení, pokud jde o pravomoc zástupců mateřské společnosti ve správní radě dceřiné společnosti, takže nebylo prokázáno, že tito zástupci byli oprávněni uplatňovat skutečnou kontrolu celé správní rady během části období protiprávního jednání (rozsudek ze dne 6. března 2012, FLS Plast v. Komise, T-64/06, nezveřejněný, EU:T:2012:102, body 39 a 43).
- 98 Skutkové okolnosti věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 6. března 2012, FLS Plast v. Komise (T-64/06, nezveřejněný, EU:T:2012:102), se tedy liší od okolností projednávané věci, ve které měla žalobkyně možnost vykonávat všechna hlasovací práva spojená s akciemi Prysmian v období před datem PVN, a ani po datu PVN neexistoval žádný jiný akcionář vlastníci výrazný balík akcií, který také mohl ovlivnit chování uvedené dceřiné společnosti, jak potvrdila na jednání. Žalobkyně se proto nemůže platně opřít o uvedený rozsudek za účelem tvrzení, že Komise byla podpůrně povinna prokázat, jakým konkrétním způsobem žalobkyně vykonávala kontrolu nad členy správních rad Prysmian.
- 99 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že členové první správní rady společnosti Prysmian ze dne 15. prosince 2005 byli ve skutečnosti jmenováni panem B., který byl v té době generálním ředitelem (dále jen „GR“) Pirelli Cavi e Sistemi Energia a potom se stal generálním ředitelem společnosti Prysmian.

- 100 Jak však uvádí Komise i vedlejší účastnice řízení, je nutno konstatovat, že toto tvrzení není podloženo žádným důkazem, který žalobkyně předložila, zejména emailem ze dne 20. února 2007, na který se odvolává, takže musí být odmítnuto. Kromě toho i za předpokladu, že p. B. skutečně navrhoval kandidáty do správní rady Prysmian, žalobkyně nemůže tvrdit, že to byl p. B., a nikoliv ona sama, kdo je vybíral a jmenoval. Konečně, i když žalobkyně tvrdí, že to, že p. B. byl před převzetím fondem GSCP V generálním ředitelem Pirelli Cavi e Sistemi Energia, prokazuje, že se Prysmian chovala na trhu samostatně podle pokynů svého vedení, je třeba poznamenat, že z bodu 781 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že p. B. byl jediným členem správní rady Prysmian, který byl před převzetím Prysmian fondem GSCP V zaměstnancem Pirelli Cavi e Sistemi Energia. Podle judikatury přitom platí, že okolnost, že při nabytí společnosti nahradí společnost část členů vedení, je nepřímým důkazem o faktickém výkonu rozhodujícího vlivu posledně uvedené společnosti na chování nabyté společnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. září 2013, CEPSA v. Komise, T-497/07, nezveřejněný, EU:T:2013:438, bod 176).
- 101 Zatřetí žalobkyně zdůrazňuje, že se správní rada společnosti Prysmian scházela pouze čtvrtletně, což podle žalobkyně potvrzuje to, že řízení této společnosti bylo kontrolováno vedením této společnosti, a nikoli její správní radou. Takové tvrzení týkající se pravidelnosti nebo četnosti schůzí správní rady však nemůže zpochybnit skutečnost, že správní rada je orgánem, který v rámci své působnosti rozhoduje o složení a působnosti vedení společnosti. Žalobkyně kromě toho neuvádí žádnou konkrétní skutečnost, která by mohla prokázat, že vedení společnosti, zejména p. B. jako její GŘ, bylo na uvedené správní radě zcela nezávislé, pokud jde o běžnou správu, jak to tvrdí žalobkyně. Tvrzení žalobkyně je tudíž třeba odmítnout jako neopodstatněné.
- 102 S ohledem na výše uvedené je třeba mít za to, že právo jmenovat členy správní rady a právo svolávat akcionáře na valné hromady a navrhopat jim odvolání členů správní rady jsou objektivní skutečnosti zdůrazňující to, že žalobkyně měla možnost vykonávat a skutečně vykonávala rozhodující vliv na vedlejší účastnice řízení.

2) K faktickému zastupování žalobkyně ve správní radě Prysmian

- 103 Komise v bodech 761 a 762 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že žalobkyně dbala na to, aby byla přímo zastoupena v každé správní radě Prysmian jmenováním členů, s nimiž udržovala vztahy [důvěrné]. Podle Komise tito členové vždy tvořili nejméně 50 % jednotlivých správních rad Prysmian. Komise dodává, že v některých případech měli členové správní rady spojení s žalobkyní rozhodující hlas, což umožňovalo žalobkyni zachovávat účinnou kontrolu nad rozhodnutími správní rady.
- 104 Žalobkyně toto tvrzení zpochybňuje a tvrdí, že zaprvé členové správní rady, které Komise popsala jako její zaměstnance, byli ve skutečnosti členové správní rady PIA a byli zaměstnání společností „připojenou“ k žalobkyni, a sice společností GS Services Ltd. Dále žalobkyně tvrdí, že ostatní členové správní rady byli nezávislími členy, přičemž Komise neprokázala, že své povinnosti nebo fiduciární povinnosti neplnili nezávisle. Žalobkyně konečně tvrdí na rozdíl od toho, co v napadeném rozhodnutí konstatovala Komise, že její zastoupení na správní radě Prysmian nikdy nepřesáhlo 50 % členů rady.
- 105 Argumentům žalobkyně vzneseným v tomto ohledu nelze vyhovět. Je totiž třeba mít za to, že členové správní rady, které žalobkyně nazývá „členy správní rady PIA“ zaměstnanými v GS Services, byli rovněž zaměstnanci žalobkyně, jelikož, jak uvádí Komise, [důvěrné].
- 106 Pokud jde dále o konstatování Komise, podle kterého žalobkyně udržovala po celou dobu protiprávního jednání vztahy s nejméně 50 % členů nástupnických správních rad Prysmian, je pravda, jak tvrdí žalobkyně, že nejvyšší zastoupení členů správní rady PIA v rámci těchto rad bylo 43 % před datem PVN a přibližně 33 % po uvedeném datu. Nic to však nemění na tom, že v bodech 761 a 762 odůvodnění

napadeného rozhodnutí a v příslušných poznámkách pod čarou, předložila Komise důkazy, které zdůraznily, aniž se žalobkyni podařilo prokázat opak, že žalobkyně udržovala vztahy s dalšími členy správních rad Prysmian, a zejména s [důvěrně].

- 107 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že existence hospodářské jednotky tvořené mateřskou společností a její dceřinou společností nutně nepředpokládá jejich formální uspořádání, ale může vzniknout i neformálně, konkrétně na základě osobních vazeb mezi oběma právními osobami, které tvoří takovou hospodářskou jednotku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Komise v. Stichting Administratiekantoer Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, bod 68).
- 108 Zohlednit jak členy správní rady PIA, tak členy správní rady, s kterými žalobkyně udržovala tyto jiné typy vztahů zejména prostřednictvím [důvěrně], je tudíž opodstatněný závěr Komise, podle kterého žalobkyně dbala na to, aby byla po celou dotčenou dobu zastoupena nejméně 50 % členů správní rady. Kromě toho, i když tvrdí, že členové správní rady, s kterými žalobkyně udržovala tyto jiné druhy vazeb, jednali jako nezávislí členové, je třeba konstatovat, jak vyplývá z odpovědi žalobkyně na žádost Komise o informace ze dne 13. března 2013, připojenou k žalobě, že takové postavení opodstatněné pouze na základě posouzení provedeného samotnou správní radou Prysmian. Samotná skutečnost, že správní rada hodnotila některé ze svých členů jako nezávislé, nebo dokonce uveřejnila takového hodnocení ve svých zprávách o řízení podniku, jak tvrdí žalobkyně, přitom samo o sobě nemůže zpochybnit konstatování Komise, že titíž členové správní rady nepřestali udržovat vazby se žalobkyní.
- 109 Z toho vyplývá, že Komise se správně mohla opřít o faktické zastupování žalobkyně ve správní radě Prysmian jako o objektivní skutečnost, aby prokázala, že žalobkyně mohla vykonávat a skutečně vykonávala rozhodující vliv na vedlejší účastnice řízení.

3) K řídicím pravomocem zástupců žalobkyně v rámci správní rady

- 110 Komise v bodě 763 odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětluje, že žalobkyně rovněž dbala na to, aby jejím zástupcům ve správní radě byla udělena co nejširší řídicí pravomoc. Komise konkrétně zaprvé uvádí, že dne 15. prosince 2005 a 16. května 2007 byli čtyři členové správní rady PIA jmenováni „výkonnými řediteli“ Prysmian, což zahrnovalo i přenesené pravomoci týkající se řádného řízení Prysmian, včetně podepisování aktů v rámci běžné správy. Zadruhé Komise uvádí, že i když byli dne 16. ledna 2007 v rámci příprav na primární veřejnou nabídku výkonní ředitelé svých pravomocí zbaveni, dva členové správní rady PIA byly následně přiděleni do „strategického výboru“, který tvořili celkem tři členové. Komise uznává, že uvedený výbor neměl hlasovací právo ani právo veta, ale zdůrazňuje, že zastával ústřední úlohu při podporování správní rady ohledně strategických a obchodních otázek Prysmian. Komise konečně uvádí, že tento výbor byl zrušen v květnu 2010, těsně po úplném převodu podílu žalobkyně ve společnosti Prysmian.
- 111 Žalobkyně tato tvrzení Komise zpochybňuje. Žalobkyně tvrdí, že nestranný přezkum poznatků uplatněných na její podporu prokazuje, že výkonní ředitelé PIA nezastávali před datem PVN žádnou úlohu v obchodní politice Prysmian. Žalobkyně dále tvrdí, že strategický výbor nezastával žádnou ústřední úlohu v oblasti obchodní politiky Prysmian a jednal pouze jako poradní orgán. Podle žalobkyně ostatně žádný důkaz nesvědčí o tom, že svým členstvím v uvedeném výboru vykonávali členové správní rady PIA rozhodující vliv na obchodní politiku Prysmian.
- 112 Pokud jde o první tvrzení žalobkyně týkající se v podstatě období před datem PVN, je nutno nejprve konstatovat, že důkazy, kterých se dovolává Komise v napadeném rozhodnutí, zejména v poznámkách pod čarou 1142 až 1145, jasně a jednoznačně prokazují, že z celkového počtu čtyř byli tři členové správní rady PIA jmenováni jako výkonní ředitelé Prysmian.

- 113 Z příloh k žalobě dále vyplývá, že na základě přenesených pravomocí uvedených výkonných ředitelů jednali členové správní rady PIA v rámci běžné správy Prysmian. Konkrétně se vyjadřovali zejména k žádosti o povolení otevřít pobočku v Kataru, ke jmenování správních rad dceřiných společností Prysmian a k otázkám ohledně zaměstnanosti společnosti Prysmian.
- 114 Za těchto okolností je třeba odmítnout tvrzení žalobkyně, že členové správní rady PIA nezastávali před datem PVN žádnou úlohu v obchodním styku Prysmian. Kromě toho, ačkoliv žalobkyně tvrdí, že ve většině případů již byla dotčená rozhodnutí přijata vedením Prysmian, stačí připomenout, že podle judikatury svědčí o rozhodujícím vlivu právě skutečnost, že mateřská společnost nebo její zástupci musí schvalovat tato rozhodnutí, a mají tedy právo tak neučinit a odchýlit se od nich (rozsudek ze dne 13. prosince 2013, HSE v. Komise, T-399/09, nezveřejněný, EU:T:2013:647, bod 84).
- 115 Pokud jde o druhé tvrzení žalobkyně, které se týká období následujícího po datu PVN, a zejména strategického výboru, je třeba nejprve uvést, že žalobkyně nezpochybňuje, že tento výbor byl skutečně složený ze tří členů, z nichž dva byli členové správní rady PIA. Pokud jde o působnost dotčeného výboru, z příloh k žalobě vyplývá, že uvedený výbor byl formálně pověřen posuzováním rozpočtu a investic Prysmian, že zajišťoval financování Prysmian a asistoval správní radě při plnění jejích úkolů. Konkrétně pořad jednání schůzky ze dne 16. července 2008 prokazuje, že strategický výbor zkoumal otázky obchodní strategie, včetně investic v Brazílii, Číně, Tunisku, Itálii a Rusku.
- 116 V důsledku uvedeného, i kdyby strategický výbor neměl rozhodovací pravomoci, jak uznává sama Komise v napadeném rozhodnutí, nemůže to znamenat, že nezastával žádnou úlohu v strategickém rozhodovacím procesu společnosti Prysmian, jak tvrdí žalobkyně.
- 117 Žalobkyně dále nicméně tvrdí, že členové správní rady PIA poskytovali v rámci strategického výboru poradenství omezující se pouze na krátké e-maily v souvislosti s jejich profesionální zkušeností v oblasti investic, a že tak činili vždy z podnětu a na žádost vedení společnosti. Nicméně, jak tvrdí Komise, tyto e-maily dokazují, že členové správní rady PIA byli systematicky kontaktováni, pokud jde o strategická rozhodnutí včetně potenciálních investic, a že byli aktivně zapojováni do rozhodování o obchodní politice Prysmian.
- 118 Konečně, zatímco žalobkyně uvádí, že to byl p. B., jakožto generální ředitel společnosti Prysmian, a vedení Prysmian, kdo stanovoval složení strategického výboru, postačuje uvést, že takové tvrzení není doloženo e-mailem ze dne 20. února 2007, kterého se žalobkyně dovolává.
- 119 Z toho plyne, že Komise mohla správně dospět k závěru, že zaprvé řídicí pravomoci členů správní rady PIA ve správní radě Prysmian během období trvajícího až do data PVN a poté jejich úloha v rámci strategického výboru od tohoto data představují další objektivní skutečnosti, které jsou s to prokázat, že žalobkyně mohla vykonávat rozhodující vliv na chování vedlejších účastnic řízení na trhu a tento rozhodující vliv po celou dobu trvání protiprávního jednání skutečně vykonávala.

4) K významu úlohy, kterou žalobkyně zastávala ve výborech zřízených společností Prysmian

- 120 Komise v bodě 764 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že členové správní rady PIA také zastávali významnou úlohu v jiných výborech společnosti Prysmian vytvořených dne 15. prosince 2005, a sice ve výboru pro odměňování a výboru pro vnitřní kontrolu. Podle Komise se první výbor zabýval zejména otázkami odměňování a až do 28. února 2007 byli dva z jeho tří členů členy správní rady PIA; druhý výbor se zabýval otázkami souladu s platnými předpisy, včetně účetních dokladů, a z celkového počtu dvou členů byl jeden jeho člen z PIA.

- 121 Žalobkyně připouští účast členů správní rady PIA v těchto výborech, ale tvrdí, že tato okolnost neprokazuje výkon rozhodujícího vlivu z její strany na Prysmian. Zdůrazňuje navíc, že od 28. února 2007 se uvedených výborů účastnil pouze jeden člen správní rady PIA, a to konkrétně výboru pro odměňování.
- 122 Pokud jde o výbor pro odměňování, je třeba uvést na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že v rozsahu, v němž tento výbor mohl určovat odměnu vedení dceřiné společnosti, může většinová příslušnost členů uvedeného výboru k správní radě PIA – jako tomu bylo v období před datem PVN – skutečně prokázat, že mateřská společnost vykonávala rozhodující vliv na svou dceřinou společnost. Komise však nemůže použít tuto skutečnost jako důkaz o rozhodujícím vlivu pro období po uvedeném datu, jelikož ve výboru byl ze tří členů pouze jeden člen správní rady PIA.
- 123 Pokud jde o výbor pro vnitřní kontrolu, argumentace Komise rovněž není opodstatněná. Vzhledem k tomu, že tento výbor plnil v projednávaném případě pouze takové úkoly, jako je kontrola a ověřování účetních dokumentů a podpora při vypracovávání rozvahy, nelze totiž dospět k závěru, že uvedený výbor umožňoval žalobkyni kontrolovat obchodní politiku své dceřiné společnosti. Kromě toho je třeba uvést, jak vyplývá z bodu 764 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v tomto výboru ode dne 28. února 2007 nezasedl žádný člen správní rady PIA, takže tato okolnost nemůže v žádném případě založit výkon rozhodujícího vlivu v období následujícím po datu PVN.
- 124 Z toho vyplývá, že Komise nemohla vzít v úvahu účast členů správní rady PIA ve výboru pro odměňování a výboru pro vnitřní kontrolu jakožto objektivní skutečnost, která může prokázat, že žalobkyně měla během celé doby trvání protiprávního jednání možnost vykonávat rozhodující vliv na vedlejší účastnice řízení a že jej skutečně vykonávala.

5) K přijímání pravidelných aktualizovaných informací a měsíčních zpráv

- 125 Komise v bodě 765 odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na skutečnost, že členové správní rady PIA přijímali po celou dobu trvání protiprávního jednání pravidelné aktualizované informace a měsíční zprávy.
- 126 Podle názoru žalobkyně nejsou tyto zprávy relevantní pro posouzení jejího výkonu rozhodujícího vlivu na vedlejší účastnice řízení, neboť nebyly vypracovány pro ni, ale měly za cíl informovat o výsledcích podniku širokou veřejnost. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že účelem zpráv bylo pouze umožnit výkonným ředitelům PIA seznámit se s výsledky investování do Prysmian a nevyžadovaly od nich žádnou účast.
- 127 Je třeba připomenout, obdobně jako to činí Komise, že judikatura Tribunálu již určila, že dozorčí rada dceřiné společnosti složená převážně ze zástupců mateřské společnosti může být prostřednictvím zpráv pravidelně informována o vývoji obchodní činnosti této dceřiné společnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2013, HSE v. Komise, T-399/09, nezveřejněný, EU:T:2013:647, bod 93). Tvzení, které žalobkyně vznesla v opačném smyslu, tedy musí být zamítnuto.
- 128 Kromě toho je třeba poukázat na to, že v dotčených měsíčních zprávách byli členové správní rady PIA pravidelně informováni o vývoji obchodní činnosti společnosti Prysmian. Jak vyplývá z příkladů citovaných v poznámce pod čarou 1157 napadeného rozhodnutí, získávali informace týkající se obchodních činností této společnosti v oblasti silových kabelů, jejichž předmětem byla témata financí, energetiky, telekomunikací, operací, lidských zdrojů, logistiky, rozvoje nakupování a výrobků, a kvality.

129 Rovněž vzhledem k právu žalobkyně jmenovat členy různých správních rad Prysmian a k přeneseným pravomocem, kterými disponovali členové správní rady PIA, je tak přijímání pravidelných informací a měsíčních zpráv v souladu s úvahami uvedenými v bodech 110 až 119 výše další skutečností, která ilustruje to, že žalobkyně byla pravidelně informována o obchodní strategii své dceřiné společnosti, což může doložit existenci hospodářské jednotky mezi nimi.

6) K opatřením směřujícím k zajištění zachování rozhodující kontroly po datu PVN

130 Komise v bodech 766 až 770 odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že žalobkyně přijala opatření s cílem zajistit, aby i po primární veřejné nabídce byla schopna vykonávat rozhodující kontrolu nad Prysmian. Podle názoru Komise se jedná o tato čtyři opatření:

- žalobkyně nejprve jakožto nepřímý jediný akcionář jmenovala dne 28. února 2007 správní radu, která řídila společnost Prysmian do 9. dubna 2009. Žalobkyně tím mohla předejít tomu, aby byla hned po primární veřejné nabídce v květnu 2007 zřízena nová správní rada;
- dále žalobkyně změnila na valné hromadě společnosti Prysmian dne 16. ledna 2007 stanovy této společnosti, přičemž zejména zavedla systém předběžného seznamu kandidátů pro navrhování a jmenování nových správních rad (Komise vysvětluje, že v důsledku tohoto systému mohla žalobkyně zajistit, aby i v případě nižšího podílu byla v budoucnu schopna jmenovat alespoň pět z šesti členů správní rady a udržet si tak kontrolu nad Prysmian);
- kromě toho dne 12. listopadu 2007 byl 9,9 % podíl ve společnosti Prysmian prodán Taihan Electric Wire a v dopise ze dne 6. listopadu 2007 se Taihan Electric Wire zavázala i) neinvestovat více než 10 % do celého základního kapitálu společnosti Prysmian, ii) nevykonávat na schůzích akcionářů společnosti Prysmian, a to ani prostřednictvím zprostředkovatelů jiných společností skupiny Taihan, hlasovací práva u více než 10 % akcií s hlasovacími právy a iii) nenavrhovat žádného kandidáta ke jmenování na pozici člena správní rady nebo statutárního auditora Prysmian (tyto závazky, a především poslední uvedený závazek, podle názoru Komise zajišťovaly žalobkyni, že druhý akcionář společnosti Prysmian nebude schopen předložit předběžný seznam kandidátů nebo jmenovat zástupce do správní rady Prysmian);
- v poslední řadě existují zejména v zápisu ze zasedání správní rady ze dne 19. prosince 2007 výslovné odkazy na většinovou účast žalobkyně po primární veřejné nabídce.

131 Žalobkyně tvrdí, že se Komisi navzdory tvrzením obsaženým v napadeném rozhodnutí nepodařilo prokázat, že žalobkyně tvořila hospodářskou jednotku s vedlejšími účastnicemi řízení ve smyslu judikatury v období po datu PVN. Žalobkyně má nejprve za to, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení v rozsahu, v němž bezprecedentně uplatnila odpovědnost mateřské společnosti na základě předmětného podílu na základním kapitálu. Žalobkyně dále tvrdí, že jí jmenování správní rady Prysmian v únoru 2007 nezajistilo kontrolu této společnosti. Žalobkyně kromě toho uvádí, že o zavedení systému předběžného seznamu kandidátů bylo rozhodnuto za účelem primární veřejné nabídky. Podle žalobkyně kromě toho nelze opomíjet investice Taihan Electric Wire.

132 V tomto ohledu je třeba zaprvé odmítnout tvrzení žalobkyně, že Komise bezprecedentním způsobem nesprávně konstatovala její společnou a nerozdílnou odpovědnost za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností na základě předmětného podílu. Stačí totiž připomenout, že podle judikatury platí, že i menšinový podíl může umožnit mateřské společnosti, aby skutečně vykonávala rozhodující vliv na chování dceřiné společnosti na trhu, pokud tento podíl zakládá práva, která překračují rozsah práv obvykle udělovaných menšinovým akcionářům za účelem ochrany jejich finančních zájmů a která, jsou-li zkoumána podle metody souboru shodujících se nepřímých důkazů právní nebo

hospodářské povahy, mohou prokázat, že je vykonáván rozhodující vliv na chování dceřiné společnosti na trhu (rozsudky ze dne 12. července 2011, *Fuji Electric v. Komise*, T-132/07, EU:T:2011:344, bod 183, a ze dne 9. září 2015, *Toshiba v. Komise*, T-104/13, EU:T:2015:610, bod 97).

- 133 Zadruhé, pokud jde o argument žalobkyně, že jí jmenování správní rady dne 28. února 2007 nezajistilo kontrolu, je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 93 výše, že správní rada ustanovená k tomuto datu, tj. před datem PVN, byla jmenována na období do 31. prosince 2009 a zůstala beze změn po datu PVN a i po datu ukončení protiprávního jednání. Ačkoli během tohoto období již žalobkyně neměla absolutní kontrolu nad hlasovacími právy spojenými s akciemi Prysmian, zachování stejného složení uvedené rady představuje nepřímý důkaz o tom, že žalobkyně pokračovala ve výkonu kontroly nad správní radou i po primární veřejné nabídce.
- 134 Zatřetí, pokud jde o tvrzení žalobkyně týkající se systému předběžného seznamu kandidátů, že takový systém byl vynucen povinnostmi uloženými v kodexu chování společností kotovaných na burze, je třeba uvést, že žalobkyně nepochybně závěr Komise, podle kterého jí tento systém umožnil si zajistit, aby i v případě nižšího podílu byla schopna jmenovat alespoň pět z šesti členů správní rady. Vzhledem k tomu, že není relevantní, zda systém vyplývá z podnětu žalobkyně nebo je právně uložen platnými právními předpisy, je třeba potvrdit závěr Komise, že tento systém umožňoval žalobkyni zachovat si po primární veřejné nabídce akcií kontrolu nad správní radou společnosti Prysmian. Kromě toho, i kdyby tento systém nebyl použit žalobkyní během doby trvání protiprávního jednání, je třeba uvést, že nebyl potřeba, protože správní rada jmenovaná žalobkyní dne 28. února 2007 zůstala nezměněna i po datu ukončení protiprávního jednání, jak již bylo uvedeno.
- 135 Začtvrté, pokud jde o investici Taihan Electric Wire provedenou dne 12. listopadu 2007, přestože žalobkyně tvrdí, že nebránila této společnosti v tom, aby vykonávala svá práva, je však třeba konstatovat, že závazek nenavrhnout kandidáty pro správní radu, jak vyplývá z bodu 2 dopisu ze dne 6. listopadu 2007 přiloženého k žalobě, byl určen k tomu, aby uvedená společnost nemohla být schopna zasáhnout do složení správní rady. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nepodléhal tento závazek kromě toho zvýšení podílu téže společnosti ve společnosti Prysmian o více než 10 %. Za těchto okolností je správné, že Komise měla za to, že tento závazek měl za následek, že si žalobkyně zachovala kontrolu nad správní radou společnosti Prysmian, jelikož se druhý největší akcionář společnosti vzdal vlivu na složení správní rady.
- 136 Zapáté, pokud jde o výslovný odkaz na kontrolu žalobkyně, která podle Komise vyplývá ze zápisu ze zasedání správní rady ze dne 19. prosince 2007, postačí totiž uvést, že uvedený dokument dokládá, že jeden ze členů správní rady PIA při převodu podílu na Taihan Electric Wire uvedl, že nebylo „[důvěrné]“. Kromě toho, i když žalobkyně zpochybňuje důkazní hodnotu tohoto dokumentu, je třeba uvést, že se jedná o formální zápis, který jako takový má zachycovat poznámky, které si účastníci uvedené rady přáli zaprotokolovat, přičemž žalobkyně nikterak nepředložila důkazy, které by mohly prokázat opak.
- 137 Z toho vyplývá, že Komise správně konstatovala existenci čtyř opatření prokazujících, že si žalobkyně ponechala kontrolu nad Prysmian po datu PVN, tj. poté, co již neměla většinu hlasovacích práv spojených s akciemi uvedené společnosti.

7) K prokázání chování, které je typické pro průmyslového vlastníka

- 138 Komise v bodě 771 napadeného rozhodnutí uvádí, že důkazy svědčí o tom, že i na konci roku 2007, tedy v době, kdy žalobkyně nepřímo vlastnila 31,69 % podíl ve společnosti Prysmian, upřednostňovala stejně jako průmyslový vlastník křížové prodeje mezi Prysmian a jinými dceřinými společnostmi žalobkyně. V poznámce pod čarou 1165 uvedeného rozhodnutí odkazuje Komise na e-maily, které si vyměnili pánové O. a B. dne 20. prosince 2007, na e-mail pana O. ze dne 2. ledna 2008 a na e-mail pana S. ze dne 30. ledna 2008.

- 139 Žalobkyně zpochybňuje tvrzení Komise a uvádí, že p. O., jakožto výkonný ředitel společnosti PIA, dotčenými e-maily pouze upozorňoval Prysmian na obchodní příležitosti a poskytl jí jméno kontaktní osoby v rámci norské společnosti. Podle žalobkyně má Komise nesprávně za to, že se e-maily týkaly křížových prodejů v rámci skupiny, a stále neprokazuje, že výměna e-mailů vedla k dalším kontaktům nebo že hlavní myšlenkou této výměny e-mailů bylo vytvořit tlak na společnost Prysmian, aby využila těchto příležitostí.
- 140 Pokud jde o obsah dotčených e-mailů, z příloh žalobní odpovědi vyplývá, že p. O. se dotčenými e-maily obracel na Prysmian, aby ji informoval o tom, že žalobkyně nově nabyla společnost nabízející televizní služby v Norsku, a aby se Prysmian nabídla za účelem navázání kontaktů s uvedenou společností pro potřeby prodeje silových kabelů. Pan O. rovněž nabídl, že takto bude jednat ve vztahu ke společnosti, kterou žalobkyně vlastnila ve Spojených státech.
- 141 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, dokládají dotčené e-maily to, že podniky působící na trhu považovaly za vhodné pro případný prodej silových kabelů navázat kontakt spíše s žalobkyní než přímo se skupinou Prysmian, což vyzdvihuje postavení žalobkyně jakožto kontaktní osoby ve vztahu k uvedené skupině. I když, jak žalobkyně tvrdí, nedávala těmito e-maily pokyny Prysmian, aby navázala uvedené kontakty, ani se nejednalo o systematický postup, Komise e-maily správně zahrнула do svého posouzení jako skutečnost, která může prokázat zapojení žalobkyně do obchodní činnosti společnosti Prysmian.
- 142 Za těchto okolností mohla Komise za účelem prokázání existence rozhodujícího vlivu žalobkyně na Prysmian správně vycházet z výměny dotčených elektronických zpráv jakožto skutečnosti, a to zejména z těch e-mailů, které si zaslali p. O. s panem B. dne 20. prosince 2007.

8) K posouzení všech skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí

- 143 Z bodů 89 až 142 výše vyplývá, že Komise mohla založit svůj závěr o výkonu rozhodujícího vlivu žalobkyně na vedlejší účastnice řízení zaprvé z důvodu jejího práva jmenovat členy jednotlivých správních rad Prysmian, zadruhé vzhledem k jejímu právu svolávat schůze akcionářů a navrhopat odvolání jednotlivých členů správní rady nebo celé správní rady, zatřetí kvůli přeneseným pravomocem členů správní rady PIA v rámci správních rad a jejich zapojení do strategického výboru, začtvrté z důvodu přijímání pravidelných aktualizovaných informací a měsíčních zpráv, zapáté kvůli uvedeným opatřením Komise směřujícím k zajištění zachování rozhodující kontroly žalobkyně po datu PVN a za šesté kvůli důkazu, že se žalobkyně chovala jako průmyslový vlastník. Za těchto okolností je po provedení důkladné kontroly třeba se domnívat, že Komise mohla mít za to, aniž se dopustila nesprávného právního posouzení, že žalobkyně vykonávala rozhodující vliv, a to nejen před datem PVN, ale rovněž v průběhu celého období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009.
- 144 Druhou část prvního žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

c) K třetí části, týkající se závěru Komise, že žalobkyně v podstatě nebyla běžným finančním investorem

- 145 Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, měla-li za to, že investice fondu GSCP V do skupiny Prysmian nebyly investicemi běžného finančního investora. Žalobkyně tvrdí, že nabytí Prysmian uvedeným fondem uskutečnili čistě akcionáři, a nikoliv manažeři nebo stratégové. Žalobkyni, jakožto mateřské společnosti, tudíž nelze podle jejího názoru přičítat žádnou odpovědnost.
- 146 Žalobkyně zejména podotýká, že fond GSCP V neměl pravomoc ani zdroje, aby určoval chování skupiny Prysmian na trhu; že řízení portfoliových společností nespádalo do rámce mandátu PIA, zakladatelky uvedeného fondu; že stávající tým vedoucích pracovníků Prysmian ustanovený bývalým

vlastníkem této společnosti pokračoval v řízení svých obchodních činností; že členové správní rady PIA byli profesionální investoři, jejichž úloha spočívala v pouhém dohledu nad investicí; že žalobkyně nebyla motivována kontrolovat Prysmian, jak vyplývá z prodejů, které učinila krátce po jejím nabytí, a že skupina Prysmian nebyla navenek vnímána jako součást skupiny, jejíž je žalobkyně mateřskou společností a nebyla pro účely účetnictví zahrnuta do poslední uvedené skupiny.

- 147 Žalobkyně kromě toho tvrdí na rozdíl od toho, co uvedla Komise v napadeném rozhodnutí, že opatření, která přijala s ohledem na skupinu Prysmian, nejsou totožná s opatřeními holdingové společnosti průmyslové skupiny.
- 148 Žalobkyně konečně vytýká Komisi, že měla za to, že hospodářská výhoda plynoucí z její investice prokazuje, že nebyla finančním investorem.
- 149 Komise a vedlejší účastnice řízení tyto argumenty zpochybňují.
- 150 V rámci třetí části prvního žalobního důvodu žalobkyně napadá zejména úvahy, které Komise uvedla v bodech 773 až 781 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých Komise odpovídá na argumenty, které žalobkyně předložila během správního řízení za účelem konstatování, že její chování vůči skupině Prysmian odpovídá chování běžného finančního investora.
- 151 Podle judikatury se přičítání odpovědnosti za protiprávní jednání, jehož se dopustila dceřiná společnost, k tíži její mateřské společnosti, neuplatní na běžné finanční investory, tedy investory, kteří vlastní podíly ve společnosti za účelem dosažení finančního zisku, ale kteří se nikterak nezapojují do jejího řízení a kontroly (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2012, 1. garantovaná v. Komise, T-392/09, nezveřejněný, EU:T:2012:674, body 50 až 52). Skutečnost, že mateřská společnost je „běžným finančním investorem“ však není právním kritériem, ale je naopak příkladem okolností, kdy mateřská společnost může vyvrátit domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu (v tomto smyslu viz stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, EU:C:2009:262, bod 75).
- 152 Pokud jde nejprve o tvrzení žalobkyně, že Fond GSCP V neměl pravomoc ani zdroje, aby určoval chování skupiny Prysmian na trhu, a že řízení dceřiných společností nespadlo do rámce mandátu PIA, je třeba konstatovat, že tyto úvahy nejsou relevantní pro konstatování skutečného výkonu rozhodujícího vlivu. Kromě toho jsou v rozporu s objektivními skutečnostmi a nepřímými důkazy, jejichž opodstatněnost byla konstatována v bodě 143 výše. Rovněž je třeba připomenout, obdobně jako to činí Komise, že napadené rozhodnutí nekonstatuje zapojení žalobkyně do obchodního řízení společnosti Prysmian, ale konstatuje výkon rozhodujícího vlivu na obchodní rozhodnutí uvedené společnosti. V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou není namístě omezit posouzení výkonu rozhodujícího vlivu pouze na skutečnosti vztahující se k obchodní politice dceřiné společnosti na trhu *stricto sensu* (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. července 2015, HIT Groep v. Komise, T-436/10, EU:T:2015:514, bod 127 a citovaná judikatura).
- 153 Pokud jde dále o tvrzení žalobkyně, že členové správní rady PIA, kteří zasedali v různých správních radách Prysmian, neměli kvalifikaci nebo zkušenosti pro řízení činností této společnosti, je třeba mít opětovně za to, že tato okolnost není relevantní pro účely konstatování neexistence výkonu rozhodujícího vlivu mateřské společnosti na její dceřinou společnost. V každém případě žalobkyně nemůže zpochybnit skutečnost, že tito členové správní rady byli zapojeni do obchodní politiky Prysmian jelikož, jak bylo konstatováno v bodech 105 a 119 výše, byli členy správní rady této společnosti i jejího strategického výboru a měli přenesené řídicí pravomoci.

- 154 Pokud jde kromě toho o tvrzení žalobkyně, že neměla zájem kontrolovat Prysmian, toto tvrzení je rovněž v rozporu s tím, že jmenovala všechny správní rady této společnosti během doby trvání protiprávního jednání a že zasedala ve strategickém výboru společnosti po primární veřejné nabídce. Toto tvrzení je také zjevně v rozporu s prohlášením člena správní rady PIA přezkoumaným v bodě 136 výše.
- 155 Pokud jde konečně o tvrzení žalobkyně, že skupina Prysmian v podstatě nebyla navenek vnímána jako součást skupiny, jejíž je mateřskou společností, a nebyla začleněna do uvedené skupiny pro účely účetnictví, je třeba toto tvrzení odmítnout, neboť rovněž nemůže vyvrátit skutečnosti a nepřímé důkazy uváděné Komisí za účelem konstatování existence rozhodujícího vlivu.
- 156 Z výše uvedeného vyplývá na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že nebyla schopna prokázat, že podíly, které vlastnila ve skupině Prysmian, směřovaly pouze k dosažení běžné finanční investice, a že se zdržela jakéhokoli zapojení do řízení a kontroly uvedené společnosti.
- 157 Třetí část prvního žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout, stejně jako uvedený žalobní důvod v plném rozsahu.

2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 2 nařízení č. 1/2003, z nedostatku důkazů a z porušení povinnosti uvést odůvodnění podle článku 296 SFEU

- 158 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 2 nařízení č. 1/2003 a povinnost uvést odůvodnění upravenou v článku 296 SFEU, jelikož důkladně nezvážila vztah žalobkyně s vedlejšími účastnicemi řízení za účelem konstatování její společné a nerozdílné odpovědnosti za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností.
- 159 Žalobkyně člení druhý žalobní důvod na dvě části. V první části žalobkyně tvrdí, že důkazy uplatněné Komisí za účelem konstatování společné a nerozdílné odpovědnosti za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností jsou stíženy vadami a vycházejí z nepodložených prohlášení předložených vedlejšími účastnicemi řízení v rámci správního řízení. Ve druhé části má žalobkyně za to, že Komise dostatečně neodůvodnila své rozhodnutí.

a) K první části, vycházející z článku 2 nařízení č. 1/2003 a z nedostatku důkazů

- 160 Žalobkyně Komisi vytýká, že pro závěry týkající se její společné a nerozdílné odpovědnosti za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností kladla důraz pouze na prohlášení vedlejších účastnic řízení, i když tato prohlášení nejsou podle názoru žalobkyně přesná, shodná a věrohodná.
- 161 Žalobkyně zejména tvrdí, že prohlášení vedlejších účastnic řízení nejsou podložena žádnými důkazy a Komise je přijala bez kritického přístupu. Žalobkyně rovněž tvrdí, že Komise úmyslně ignorovala důkazy, které žalobkyně poskytla za účelem vyvrácení informací poskytnutých vedlejšími účastnicemi řízení. Žalobkyně kromě toho tvrdí, že prohlášení vedlejších účastnic řízení, z nichž vychází Komise, jsou v rozporu s prohlášeními, která tyto účastnice učinily dříve, jakož i s důkazy, které Komisi poskytly před oznámením námitek. Komise tak podle názoru žalobkyně porušila svou povinnost pečlivě a nestranně zkoumat dokumenty předložené vedlejšími účastnicemi řízení.
- 162 Komise a vedlejší účastnice řízení tyto argumenty zpochybňují.
- 163 Žalobkyně tvrdí, že závěry týkající se společné a nerozdílné odpovědnosti za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností, které jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí, nejsou založeny na dostatečných a spolehlivých důkazech. Žalobkyně v podstatě opakuje většinu argumentů uplatněných v rámci prvního žalobního důvodu, které je třeba odmítnout z obdobných důvodů, jako jsou důvody uvedené ve výše zmíněném žalobním důvodu.

- 164 Žalobkyně na prvním místě tvrdí, že Komise bez kritického přezkumu doslovně převzala prohlášení vedlejších účastnic řízení týkající se: jejího práva jmenovat správní radu Prysmian; účasti členů správní rady PIA ve strategickém výboru; jejího chování jakožto průmyslový vlastník; a přenesených pravomocí, kterými disponovali členové správní rady PIA.
- 165 Pokud jde nejprve o jmenování správních rad, je třeba uvést, že závěry Komise nejsou založeny pouze na prohlášení společnosti Prysmian, ale rovněž na informacích poskytnutých žalobkyní a na stanovách společnosti, jak vyplývá z bodu 762 odůvodnění napadeného rozhodnutí a z poznámky pod čarou 1138 až 1141 téhož rozhodnutí. Kromě toho, zatímco žalobkyně opakovaně tvrdí, že první správní rada byla vybrána panem B. jakožto generálním ředitelem společnosti Prysmian, a nikoliv žalobkyní jako takovou, je třeba konstatovat, jak bylo uvedeno v bodě 100 výše, že toto tvrzení nemá oporou v žádném důkazu, který žalobkyně předložila.
- 166 Pokud jde dále o účast žalobkyně ve strategickém výboru, z bodu 763 odůvodnění napadeného rozhodnutí a z poznámky pod čarou 1148 až 1153 napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise opřela své závěry o e-mailovou komunikaci členů správní rady PIA s GŘ společností Prysmian a o program zasedání výboru a zápisy ze zasedání správní rady. Komise tedy k odůvodnění svých závěrů ohledně uvedeného výboru nepřevzala pouze prohlášení vedlejších účastnic řízení, jak tvrdí žalobkyně. Jak bylo uvedeno v bodě 115 výše, program zasedání výboru ze dne 16. července 2008 kromě toho zdůrazňuje, že tentýž výbor přezkoumával otázky obchodní strategie, včetně investic v Brazílii, Číně, Tunisku, Itálii a Rusku, což je v rozporu s tvrzením žalobkyně, podle kterého dotčený výbor nezastával žádnou úlohu v rámci strategického rozhodovacího procesu společnosti Prysmian.
- 167 Pokud jde kromě toho o zjištění, že žalobkyně upřednostňovala křížové prodeje v rámci skupiny, tento závěr je založen na výměně e-mailů p. O. a p. B. ze dne 20. prosince 2007, na e-mailu p. O. ze dne 2. ledna 2008 a na e-mailu p. S. ze dne 30. ledna 2008, jak je vysvětleno v bodě 771 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrzení, podle kterého se toto zjištění opírá pouze o prohlášení vedlejších účastnic řízení, je tudíž třeba odmítnout.
- 168 Pokud jde konečně o pravomoci členů správní rady PIA, z bodů 112 až 114 výše vyplývá, že důkazem uplatněným Komisí v napadeném rozhodnutí, zejména v poznámkách pod čarou 1142 až 1145 uvedeného rozhodnutí, je zápis ze zasedání správní rady společnosti Prysmian ze dne 15. prosince 2005. V rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, Komise tudíž nezaložila své závěry pouze na prohlášení vedlejších účastnic řízení. Tvrzení Komise jsou navíc potvrzena přílohami žaloby, které zdůrazňují, že v rámci přenesených pravomocí uvedených výkonných ředitelů, jednali členové správní rady PIA v rámci běžné správy Prysmian. Konkrétně se vyjadřovali zejména k žádosti o povolení otevřít pobočku v Kataru, ke jmenování správních rad dceřiných společností a k otázkám ohledně zaměstnanosti.
- 169 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, z výše uvedeného vyplývá, že se zjištění Komise nezakládají výlučně na prohlášení vedlejších účastnic řízení.
- 170 V rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že prohlášení vedlejších účastnic řízení jsou rozporná a že Komise ignorovala informace poskytnuté žalobkyní během správního řízení, postačí na druhém místě konstatovat, že žalobkyně neuvádí přesně, o která tvrzení či informace se jednalo, takže tvrzení předložená žalobkyní v tomto smyslu je třeba odmítnout.
- 171 První část druhého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

b) Ke druhé části, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

- 172 Žalobkyně má za to, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění, která pro ni vyplývá z článku 296 SFEU. Žalobkyně zejména vytýká Komisi, že ignorovala podrobné informace, které žalobkyně předložila během správního řízení a že dostatečně nepodložila své závěry zejména: ohledně

uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu v období před datem PVN, ohledně konstatování skutečného výkonu rozhodujícího vlivu na skupinu Prysmian po celou dobu trvání protiprávního jednání, a ohledně argumentu žalobkyně, že její role v rámci Prysmian odpovídala chování běžného finančního investora.

173 Komise a vedlejší účastnice řízení tato tvrzení zpochybňují.

174 Podle článku 296 SFEU musí být odůvodněny všechny akty včetně rozhodnutí.

175 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum (viz rozsudek ze dne 29. září 2011, *Elf Aquitaine v. Komise*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 147 a citovaná judikatura).

176 V rámci individuálních rozhodnutí tak z ustálené judikatury vyplývá, že účelem povinnosti odůvodnit individuální rozhodnutí je vedle umožnění soudního přezkumu poskytnout dotčené osobě dostatek údajů, aby seznala, zda je rozhodnutí případně stiženo vadou, která umožňuje zpochybnit jeho platnost. Je však třeba připomenout, že povinnost uvést odůvodnění zakotvená v článku 296 SFEU je podstatnou formální náležitostí, kterou je třeba odlišovat od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která zapadá do rámce meritorní legality sporného aktu (viz rozsudek ze dne 29. září 2011, *Elf Aquitaine v. Komise*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, body 146 a 148 a citovaná judikatura). Výtky a argumenty zpochybňující opodstatněnost tohoto aktu jsou tedy irelevantní v rámci žalobního důvodu vycházejícího z neexistence nebo nedostatku odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. března 2001, *Francie v. Komise*, C-17/99, EU:C:2001:178, body 35 až 38, a ze dne 15. června 2005, *Corsica Ferries France v. Komise*, T-349/03, EU:T:2005:221, body 52 a 59).

177 V projednávaném případě na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečné k tomu, aby jí umožnilo seznámit se s důvody, které vedly Komisi k tomu, že žalobkyni považovala za společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností za jejich přímou účast na dotčené kartelové dohodě, a k tomu, aby mohl Tribunal vykonat svůj přezkum.

178 Pokud jde totiž nejprve o rozhodnutí uplatnit domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu v období před datem PVN, z bodů 748 až 754 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise vysvětlila, že nepřímá kontrola všech hlasovacích práv spojených s akciemi Prysmian stavěla žalobkyni do pozice obdobné pozici jediného a výlučného vlastníka této posledně uvedené společnosti. Komise kromě toho zejména v bodech 751 až 753 odůvodnění uvedeného rozhodnutí objasnila, že investice vynaložené Apollo a vedením Prysmian nebyly čistě pasivní a neznamenalaly vzdání se výkonu hlasovacích práv spojených s akciemi Prysmian ve prospěch žalobkyně. Na tomto základě měla Komise s přihlédnutím k judikatuře citované v bodech 697 až 702 odůvodnění tohoto rozhodnutí za to, že mohla správně považovat žalobkyni za společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností.

179 Pokud jde dále o konstatování výkonu rozhodujícího vlivu žalobkyně na vedlejší účastnice řízení v období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009, Komise objasnila svůj závěr, že žalobkyně vykonávala takový vliv, přičemž v souladu s judikaturou vycházela z objektivních skutečností s ohledem na hospodářské, organizační a právní vazby existující mezi žalobkyní a vedlejšími účastnicemi řízení. Tyto skutečnosti byly jednotlivě a detailně popsány v bodech 758 až 771 odůvodnění napadeného rozhodnutí a jako celek byly poměrně zváženy v bodech 772 až 781 odůvodnění uvedeného rozhodnutí. Komise kromě toho odpověděla na hlavní argumenty uplatněné žalobkyní v rámci tohoto konečného poměrného zvážení zejména v bodech 773 až 778 odůvodnění

tohoto rozhodnutí. Konečně je třeba uvést na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že vysvětlení Komise se týkala nejen období před datem PVN, ale i období následujícího po uvedeném datu, což prokazují opatření zkoumaná v bodech 766 až 770 odůvodnění téhož rozhodnutí.

180 Pokud jde konečně o závěr, že žalobkyně nejednala ve vztahu ke skupině Prysmian jako běžný finanční investor, Komise žalobkyni poskytuje zejména v bodě 779 odůvodnění napadeného rozhodnutí jasnou odpověď, v níž především tvrdí, že výkon hlasovacích práv týkajících se rozhodnutí strategických pro obchodní chování dceřiné společnosti, jako je jmenování vedoucích pracovníků a schvalování obchodních plánů nebo řízení, svědčí o zjevném výkonu rozhodujícího vlivu, a nikoli o běžné dočasné finanční investici.

181 Z toho vyplývá, že Komise splnila povinnost uvést odůvodnění, která jí přísluší na základě článku 296 SFEU, pokud jde jak o uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu, tak o konstatování výkonu rozhodujícího vlivu žalobkyně na vedlejší účastnice řízení po celou dobu trvání protiprávního jednání. Stejně tak Komise vysvětlila, proč žalobkyně nemohla být považována za běžného finančního investora ve vztahu ke skupině Prysmian.

182 Druhou část druhého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout, stejně jako uvedený žalobní důvod v plném rozsahu.

3. K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 101 SFEU, čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a z porušení zásad osobní odpovědnosti a presumpce neviny

183 Žalobkyně tvrdí, že napadené rozhodnutí porušuje její základní práva.

184 Konkrétně má žalobkyně za to, že domněnka o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu uplatněná Komisí pro období předcházející datu PVN je v rozporu se zásadou presumpce neviny a s čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 a s čl. 48 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“). Žalobkyně dodává, že Komise nijak nezohlednila důkazy, které žalobkyně předložila k vyvrácení domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu.

185 Žalobkyně má dále za to, že přičítat jí společnou a nerozdílnou odpovědnost za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností z důvodu jejího postavení mateřské společnosti porušuje zásadu osobní odpovědnosti, jelikož se ona sama ani její zástupci v rámci uvedených dceřiných společností nepodíleli na protiprávním jednání porušujícím článek 101 SFEU.

186 Komise a vedlejší účastnice řízení tyto argumenty zpochybňují.

187 Pokud jde na prvním místě o zásady osobní odpovědnosti a presumpce neviny, je třeba připomenout, že unijní soud opakovaně rozhodl, že Komise neporušuje uvedené zásady tím, že uplatňuje domněnku o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu.

188 Je totiž třeba nejprve připomenout, že podle judikatury není v žádném případě porušením zásady osobní odpovědnosti, nýbrž je výrazem této zásady skutečnost, že mateřská společnost skupiny, která vykonává rozhodující vliv na své dceřiné společnosti, může být společně a nerozdílně odpovědná za porušení unijního práva hospodářské soutěže, kterých se dopustily tyto dceřiné společnosti. Mateřská společnost a dceřiné společnosti, které spadají pod její rozhodující vliv, totiž společně tvoří jeden podnik ve smyslu práva hospodářské soutěže a jsou za něj odpovědné a poruší-li tento podnik úmyslně nebo z nedbalosti pravidla hospodářské soutěže, vede to ke vzniku společné osobní odpovědnosti všech právnických osob ve struktuře skupiny (viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Nynäs

Petroleum a Nynas Belgium v. Komise, T-347/06, EU:T:2012:480, bod 40 a citovaná judikatura; v tomto smyslu viz rovněž stanovisko generální advokátky J. Kokott ve věci Akzo Nobel a další v. Komise, C-97/08 P, EU:C:2009:262, bod 97).

- 189 Z ustálené judikatury dále vyplývá, že domněnka o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu není v rozporu s právem presumpce nevinny, jelikož nevede k domněnce zavinění jedné nebo druhé z těchto společností (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Villeroy & Boch v. Komise, C-625/13 P, EU:C:2017:52, bod 149 a citovaná judikatura), a že domněnka o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu je vyvratitelná (viz rozsudek ze dne 19. června 2014, FLS Plast v. Komise, C-243/12 P, EU:C:2014:2006, bod 27 a citovaná judikatura).
- 190 Konečně postačuje dodat, na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, že to, že je obtížné podat důkaz o opaku nutný k vyvrácení domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu, samo o sobě podle ustálené judikatury Soudního dvora neznamená, že dotčená domněnka je jako taková nevyvratitelná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2016, Evonik Degussa a AlzChem v. Komise, C-155/14 P, EU:C:2016:446, bod 44 a citovaná judikatura).
- 191 Z toho vyplývá, že je třeba odmítnout argument žalobkyně, podle kterého je domněnka o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu neslučitelná se zásadami osobní odpovědnosti a presumpce nevinny, jak jsou upraveny v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod a v Listině.
- 192 Na druhém místě nemůže s ohledem na judikaturu citovanou v bodě 188 výše obstát tvrzení žalobkyně, že se ani ona ani její zástupci nepodíleli na dotčené kartelové dohodě.
- 193 Pokud jde na třetím místě o argument žalobkyně, že Komise neposkytla dostatečné odůvodnění toho, proč zamítla vyvrácení domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu ze strany žalobkyně, je třeba konstatovat, že takový argument již byl přezkoumán v rámci druhého žalobního důvodu a je třeba jej ze stejných důvodů zamítnout.
- 194 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, z uvedeného vyplývá, že shledání společné a nerozdílné odpovědnosti žalobkyně za zaplacení pokuty uložené jejím dceřiným společností z důvodu jejího postavení mateřské společnosti neporušuje zásadu osobní odpovědnosti a presumpci nevinny ve smyslu uvedeném žalobkyním v rámci tohoto žalobního důvodu.
- 195 Třetí žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

4. K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 101 SFEU, čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásad právní jistoty a personality trestu

- 196 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení a porušila zásady právní jistoty a personality trestu tím, že neurčila podíly solidárních spoludlužníků v rámci jejich vzájemných vztahů, a dále tím, že se omezila na závěr o jejich společné a nerozdílné odpovědnosti. Žalobkyně má za to, že takové určení není nezbytné v případě, že společnosti v době přijetí napadeného rozhodnutí patří do stejné skupiny. Naproti tomu v případě, že hospodářská jednotka tvořená těmito společnostmi již neexistuje, jako je tomu v projednávaném případě, měla Komise podle názoru žalobkyně povinnost provést takové určení podílů v napadeném rozhodnutí.
- 197 Komise tyto argumenty zpochybňuje.
- 198 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že v rozsahu, v němž již k datu přijetí napadeného rozhodnutí netvořila s vedlejšími účastnicemi řízení jedinou hospodářskou jednotku, byla Komise povinna určit podíl z pokuty, kterou měla každá z nich zaplatit, v rámci jejich vzájemných vztahů.

- 199 Vzhledem k tomu, že je podle judikatury Soudního dvora unijní právní pojem „solidarita při zaplacení pokuty“ pouze automatickým důsledkem pojmu „podnik“, týká se pouze podniku, a nikoli společnosti, které ho tvoří (rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Villeroy & Boch v. Komise, C-625/13 P, EU:C:2017:52, bod 150 a citovaná judikatura).
- 200 I když z čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 vyplývá, že Komise může uložit společně a nerozdílně pokutu několika společnostem, pokud byly součástí téhož podniku, neumožňuje ani znění tohoto ustanovení ani cíl mechanismu solidarity se domnívat, že by tato sankční pravomoc přesahovala určení vnějšího dosahu solidarity a vztahovala se i na určení podílů solidárních spoludlužníků v rámci jejich vzájemných vztahů (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Villeroy & Boch v. Komise, C-625/13 P, EU:C:2017:52, bod 151 a citovaná judikatura).
- 201 Naopak, cíl mechanismu solidarity spočívá v tom, že se jedná o doplňující právní nástroj, který má Komise k tomu, aby posílila účinnost svého jednání v oblasti vymáhání pokut uložených za porušení práva hospodářské soutěže, jelikož tento mechanismus snižuje ve prospěch Komise jakožto věřitele dluhu představovaného těmito pokutami riziko platební neschopnosti, což přispívá k cíli odrazení, který je obecně sledován právem hospodářské soutěže (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Villeroy & Boch v. Komise, C-625/13 P, EU:C:2017:52, bod 152 a citovaná judikatura).
- 202 Avšak určení podílů solidárních spoludlužníků, ve vnitřním vztahu mezi nimi, k tomuto dvojímu cíli nesměřuje. Jedná se totiž o spor, který vyvstává v pozdější fázi a Komisi již v zásadě nezajímá, pokud jí byla celá pokuta zaplacená jedním nebo několika uvedenými spoludlužníky (viz rozsudek ze dne 26. ledna 2017, Villeroy & Boch v. Komise, C-625/13 P, EU:C:2017:52, bod 153 a citovaná judikatura).
- 203 V projednávaném případě postačuje ve světle judikatury citované v bodech 199 až 202 výše konstatovat, že Komise nebyla v projednávané věci povinna určit podíly žalobkyně a vedlejších účastnic řízení v rámci jejich vzájemných vztahů. Vzhledem k tomu, jak vyplývá z přezkumu provedeného v rámci prvního žalobního důvodu, že Komise právem dospěla k závěru, že žalobkyně a vedlejší účastnice řízení tvořily jediný podnik ve smyslu práva hospodářské soutěže během celé doby trvání protiprávního jednání, mohla se totiž omezit na určení částky pokuty, kterou jsou tyto společnosti povinny zaplatit společně a nerozdílně.
- 204 Kromě toho nemůže být závěr uvedený v bodě 203 výše zpochybněn argumentem žalobkyně, že ke dni přijetí napadeného rozhodnutí již netvořila s vedlejšími účastnicemi řízení jediný subjekt.
- 205 Je třeba uvést, že přijetí dotčeného argumentu by bylo v rozporu se samotným pojmem „společná a nerozdílná odpovědnost“. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že mechanismus solidarity z definice znamená, že Komise se může obrátit na mateřskou společnost nebo na dceřinou společnost, aniž by určila podíly v tom smyslu, jak tvrdí žalobkyně. Jak již Soudní dvůr rozhodl, neexistuje „přednost“, pokud jde o uložení pokuty jedné nebo druhé z těchto společností (viz rozsudek ze dne 18. července 2013, Dow Chemical a další v. Komise, C-499/11 P, EU:C:2013:482, bod 49 a citovaná judikatura).
- 206 Dále je třeba mít za to, že přijetí takového argumentu by mohlo ohrozit cíl mechanismu solidarity, který podle judikatury citované v bodě 201 výše, spočívá ve skutečnosti, že představuje doplňující právní nástroj, kterým Komise disponuje za účelem posílení jak účinnosti vymáhání uložených pokut, tak cíle spočívajícího v odrazení, který je obecně sledován právem hospodářské soutěže.
- 207 S ohledem na výše uvedené je třeba mít po provedení důkladné kontroly za to, že se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení ani neporušila zásady právní jistoty a personalitě trestu tím, že neurčila podíly žalobkyně a vedlejších účastnic řízení v rámci jejich vzájemných vztahů.
- 208 Čtvrtý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

5. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu

209 Žalobkyně má za to, že Komise během správního řízení porušila její právo na obhajobu. Žalobkyně člení tento pátý žalobní důvod na tři části vycházející zaprvé z toho, že jí Komise neposkytla přístup k dokumentům podstatným pro její obhajobu, zadruhé z toho, že jí Komise protiprávně zpozdila přístup k dalším podstatným dokumentům, a zatřetí z toho, že nepřiměřená délka řízení poškodila její možnost hájit se.

a) K první části, vycházející z toho, že Komise neposkytla žalobkyni přístup k informacím podstatným pro její obhajobu

210 Žalobkyně tvrdí, že pro založení její odpovědnosti v rámci kartelové dohody vycházela Komise v napadeném rozhodnutí z několika důkazů v neprospěch, ačkoliv jí nebyly sděleny. Konkrétně se jedná o dokument obsahující důkaz o rozsahu přenesených pravomocí členů správní rady PIA a o dokumenty obsahující důkaz o úloze výboru pro odměňování a výboru pro vnitřní kontrolu.

211 Komise tyto argumenty zpochybňuje.

212 Podle ustálené judikatury platí, že dodržování práva na obhajobu je základním právem unijního práva, zakotveným v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, jež vyžaduje dodržování práva na obhajobu během celého řízení (viz rozsudek ze dne 17. prosince 2014, Pilkington Group a další v. Komise, T-72/09, nezveřejněný, EU:T:2014:1094, bod 232 a citovaná judikatura).

213 Podle judikatury platí, že dodržování práva na obhajobu vyžaduje, aby dotýčný podnik měl během správního řízení příležitost užitečně vyjádřit své stanovisko k pravdivosti a relevanci tvrzených skutkových zjištění a okolností a k dokumentům použitým Komisí na podporu jejího tvrzení o existenci jednání porušujícího Smlouvu (rozsudek ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, EU:C:2004:6, bod 66).

214 Článek 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 v tomto smyslu stanoví, že Komise jednak poskytne podnikům a sdružením podniků, proti nimž vede řízení, příležitost, aby byly slyšeny ve věci, jíž se týká námitka přijatá Komisí, a jednak založí svá rozhodnutí pouze na námitkách, ke kterým se mohly dotýčné strany vyjádřit.

215 Kromě toho podle ustálené judikatury platí, že nezpřístupnění dokumentu zakládá porušení práva na obhajobu jen potud, pokud dotýčný podnik prokáže, že jednak Komise vycházela z tohoto dokumentu na podporu své námitky týkající se existence protiprávního jednání a jednak důkaz opodstatněnosti této námitky mohl být předložen pouze prostřednictvím tohoto dokumentu. Jestliže by existovaly jiné listinné důkazy, se kterými byly dotýčné podniky ve správním řízení seznámeny a které konkrétně podporují závěry Komise, vyloučení nezpřístupněného usvědčujícího dokumentu jakožto důkazního prostředku by nevyvrátilo opodstatněnost námitek uplatněných v napadeném rozhodnutí. Dotčený podnik má tak povinnost prokázat, že výsledek, ke kterému Komise dospěla ve svém rozhodnutí, by byl odlišný, pokud by musel být odmítnut, jakožto důkaz v neprospěch, nezpřístupněný dokument, ze kterého Komise vycházela za účelem obvinění tohoto podniku (viz rozsudek ze dne 9. září 2015, Toshiba v. Komise, T-104/13, EU:T:2015:610, bod 129 a citovaná judikatura).

216 V projednávané věci, ačkoliv žalobkyně tvrdí, že od Komise neobdržela dokument týkající se rozsahu přenesených pravomocí členů správní rady PIA, ani dokumenty týkající se výboru pro odměňování a výboru pro vnitřní kontrolu, je třeba konstatovat, obdobně jako to činí Komise, že toto tvrzení je skutkově nepodložené.

- 217 Jak především objasňuje Komise, aniž je to zpochybněno žalobkyní, o dokumentu týkajícím se rozsahu přenesených pravomocí členů správní rady PIA byla žalobkyně informována dne 27. března 2012 a měla přístup jak k důvěrné verzi, tak k verzi nedůvěrné povahy uvedeného dokumentu.
- 218 Pokud jde dále o dokument, který se týká výboru pro odměňování, je třeba uvést, že se jedná o důvěrné znění odpovědi vedlejších účastnic řízení na oznámení námitek. Ve dnech 4. ledna a 12. března 2012 a dne 11. září 2013 měla žalobkyně přístup k nedůvěrné verzi této odpovědi, z níž vyplývají skutečnosti uvedené Komisí v napadeném rozhodnutí ve vztahu k žalobkyni.
- 219 Pokud jde konečně o dokument týkající se výboru pro vnitřní kontrolu, jedná se o dokument totožný s dokumentem uvedeným v příloze 15 odpovědi vedlejších účastnic řízení na žádost o informace ze dne 20. října 2009, k němuž měla žalobkyně přístup zejména dne 26. ledna 2012.
- 220 Z toho vyplývá, že Komise neodmítla přístup k dokumentům uvedeným žalobkyní v žalobě, a tedy splnila povinnosti, které má podle judikatury citované v bodě 215 výše.
- 221 Ve zbývající části žalobkyně tvrdí, že neměla přístup k dalším dokumentům ze spisu, jako například k dokumentům [důvěrné] a [důvěrné]. Vzhledem k tomu, že toto tvrzení bylo poprvé vzneseno u Tribunálu ve stadiu repliky a nezakládá se na skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení, je třeba jej odmítnout jako nepřipustné. V každém případě je třeba podotknout, jak uvádí Komise, že dokument [důvěrné] byl žalobkyni předán dne 8. září 2011 a dokument [důvěrné] obsahoval pouze veřejně přístupné informace, jak prokazuje poznámka pod čarou 1127 napadeného rozhodnutí.
- 222 První část pátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

b) K druhé části, vycházející z toho, že Komise protiprávně zpozdila přístup k dalším dokumentům podstatným pro obhajobu žalobkyně

- 223 Žalobkyně nejprve tvrdí, že jí Komise poskytla informace podstatné pro její obhajobu až ve velmi pozdní fázi šetření, a sice až dne 17. května 2013, takže žalobkyně nebyla schopna řádně vykonat své právo na obhajobu. Tyto informace jak ve prospěch, tak v neprospěch se týkaly zaprvé důkazů k určení úlohy strategického výboru, zadruhé důkazů o výboru pro odměňování a výboru pro vnitřní kontrolu, zatřetí důkazů týkajících se otázek posuzovaných během schůzí konaných každý měsíc a začtvrté důkazů na podporu tvrzení Komise, že žalobkyně jednala jako průmyslový vlastník.
- 224 Žalobkyně dále tvrdí, že pozdním zpřístupněním těchto informací nebylo napraveno porušení jejího práva na obhajobu, jelikož neměla tyto informace k dispozici při přípravě své odpovědi na oznámení námitek ani při slyšení konaném v červnu 2012. Žalobkyně má dále za to, že kdyby mohla vyjádřit svůj názor na důkazy ve dřívějším stadiu, Komise by jej mohla lépe vzít v úvahu.
- 225 Žalobkyně mimoto tvrdí, že odůvodnění Komise, podle něhož je zpožděný přístup k těmto informacím odůvodněn potřebou rozhodnout o opodstatněnosti důkazů před tím, než jsou sděleny, není opodstatněné. Žalobkyně poukazuje na to, že většinu relevantních důkazů měla Komise předtím k dispozici déle než jeden rok.
- 226 Konečně žalobkyně navrhuje, aby Tribunál nařídil Komisi, aby předložila v souladu s čl. 64 odst. 4 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991 za účelem jednání s vyloučením veřejnosti veškeré příslušné dokumenty zveřejněné interně Komisí od 1. března 2012 do 17. května 2013, zejména korespondenci s právní službou a úředníkem pro slyšení a zápis ze schůzí týmu pověřeného touto věcí nebo vnitřní písemné pokyny pro tým.
- 227 Komise tyto argumenty vyvrací.

- 228 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že jí Komise poskytla přístup k dokumentům podstatným pro její obhajobu opožděně.
- 229 Podle judikatury citované v bodě 213 výše znamená dodržování práva na obhajobu v podstatě to, že dotyčný podnik měl v průběhu správního řízení příležitost užitečně vyjádřit své stanovisko k pravdivosti a relevanci tvrzených skutkových zjištění a okolností.
- 230 V projednávané věci je třeba uvést, že v rámci této části žalobního důvodu žalobkyně netvrdí, jak je tomu v první části, že neměla přístup k dokumentům podstatným pro výkon jejího práva na obhajobu proti námitkám, které vůči ní vznesla Komise v napadeném rozhodnutí, nýbrž Komisi pouze vytýká, že jí tyto dokumenty předala opožděně.
- 231 Zprv je však třeba uvést, že dokumenty, kterých se žalobkyně dovolává, jí byly předány dne 17. května 2013, tedy přibližně deset měsíců před přijetím napadeného rozhodnutí. Za těchto okolností žalobkyně nemůže platně tvrdit, že neměla možnost předložit připomínky k těmto důkazům z důvodu nedostatku času k jejich přezkoumání. Dále je třeba konstatovat, že se žalobkyně řádně vyjádřila k těmto dokumentům zejména dne 17. června 2013, tedy měsíc po jejich předání, a že nic v jejích písemnostech nemůže prokázat, jak tvrdí žalobkyně, že Komise neměla dostatek času k tomu, aby tato vyjádření žalobkyně zohlednila. Konečně žalobkyně přesně nevysvětluje, jaké argumenty mohla vznést, kdyby jí v tom nezabránil nedostatek času.
- 232 Zadruhé je třeba poukázat na to, že z dokumentů, které žalobkyně uvádí jako dokumenty, jež jí byly předány opožděně, se dva týkají závěrů Komise ohledně její účasti ve výběrech pro odměňování a výboru pro vnitřní kontrolu Prysmian. Z analýzy provedené v rámci prvního žalobního důvodu v bodech 120 až 124 výše přitom vyplývá, že tyto dvě skutečnosti nemohou být Komisí použity jako základ pro její závěr, že žalobkyně vykonávala rozhodující vliv na vedlejší účastnice řízení. Za těchto okolností je třeba výtku žalobkyně ohledně opožděného předání těchto dvou dokumentů týkajících se uvedených skutečností zamítnout jako irelevantní. Vzhledem k relativní stručnosti dotčených dokumentů, a sice zápisů ze správní rady Prysmian a měsíčních zpráv, nemůže žalobkyně kromě toho tvrdit, že neměla dostatek času na jejich přezkoumání, aby si připravila obhajobu před Komisí.
- 233 Zatřetí nemůže žalobkyně platně tvrdit, že dokumenty předané dne 17. května 2013 představovaly jediný základ argumentace Komise. V tomto ohledu je třeba uvést, že závěry Komise v napadeném rozhodnutí jsou založeny na řadě dalších dokumentů, které byly žalobkyni předány v podstatě po přijetí oznámení námitek ze dne 30. června 2011.
- 234 Začtvrté, i kdyby žalobkyni nebyl umožněn přístup k těmto dokumentům pro přípravu její odpovědi na oznámení námitek, je třeba připomenout, že podle judikatury je oznámení námitek přípravný dokument a v něm obsažené skutkové a právní posouzení má jen předběžný charakter (rozsudek ze dne 5. prosince 2013, SNIA v. Komise, C-448/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:801, bod 42 a citovaná judikatura). Nic tudíž nebrání tomu, aby dokumenty obdržené v reakci na oznámení námitek byly následně použity v konečném rozhodnutí za předpokladu, že dotyčná osoba měla příležitost se k nim vyjádřit, jako je tomu v projednávaném případě.
- 235 Druhou část pátého žalobního důvodu je tudíž třeba zamítnout částečně jako irelevantní a částečně jako neopodstatněnou. Pokud jde kromě toho o organizační procesní opatření navržená žalobkyní, postačuje uvést, že žalobkyně nevysvětluje, jak by toto opatření mohlo být podpořit její argumentaci. Za těchto okolností není důvodné vyhovět návrhu žalobkyně.

c) Ke třetí části, vycházející z nepřiměřené délky správního řízení

- 236 Žalobkyně tvrdí, že Komise s ohledem na nepřiměřenou délku správního řízení porušila zásadu řádné správy. Žalobkyně v tomto ohledu zejména uvádí, že šetření trvalo déle než pět let, a sice od 9. ledna 2009 do 2. dubna 2014. Žalobkyně dodává, že tato délka řízení měla dopad na její obhajobu, neboť oznámení námitek obdržela až dne 30. června 2011, přičemž fond GSCP V prodal svůj poslední podíl v Prysmian již v roce 2010. Žalobkyně má rovněž za to, že v případě, že nepřiměřená délka správního řízení neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí, by měl Tribunál nicméně spravedlivě snížit částku pokuty, která jí byla uložena.
- 237 Komise tyto argumenty zpochybňuje.
- 238 Podle ustálené judikatury platí, že dodržení přiměřené lhůty při vedení správních řízení v oblasti politiky hospodářské soutěže představuje obecnou zásadu unijního práva, jejíž dodržování zajišťují unijní soudy (viz rozsudek ze dne 19. prosince 2012, Heineken Nederland a Heineken v. Komise, C-452/11 P, nezveřejněný, EU:C:2012:829, bod 97 a citovaná judikatura).
- 239 Zásada přiměřené délky správního řízení byla znovu potvrzena v čl. 41 odst. 1 Listiny, podle kterého platí, že „každý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě“ (viz rozsudek ze dne 5. června 2012, Imperial Chemical Industries v. Komise, T-214/06, EU:T:2012:275, bod 284 a citovaná judikatura).
- 240 Přiměřenost délky každé části řízení musí být posuzována v závislosti na okolnostech každé věci a zejména na jejím kontextu, chování účastníků v průběhu řízení, důležitosti věci pro jednotlivé zúčastněné podniky a míře její složitosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. dubna 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, T-305/94 až T-307/94, T-313/94 až T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 a T-335/94, EU:T:1999:80, bod 126).
- 241 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že v oblasti politiky hospodářské soutěže může vést správní řízení vedené před Komisí k přezkumu dvou po sobě jdoucích období, z nichž každé odpovídá vlastní vnitřní logice. První období, které probíhá až do oznámení námitek, začíná dnem, kdy Komise, jež využívá pravomoci, které jí svěřil unijní normotvůrce, přijme opatření, která jsou výtkou, že došlo k protiprávnímu jednání, a má Komisi umožnit, aby zaujala stanovisko ke směřování řízení. Druhé období začíná oznámením námitek a končí přijetím konečného rozhodnutí. Má Komisi umožnit, aby se s konečnou platností vyslovila k vytýkanému protiprávnímu jednání (rozsudek ze dne 21. září 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 38).
- 242 Z judikatury kromě toho vyplývá, že pokud má porušení požadavku přiměřené lhůty vliv na výsledek řízení, může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. září 2006, Technische Unie v. Komise, C-113/04 P, EU:C:2006:593, bod 48 a citovaná judikatura).
- 243 Je však třeba upřesnit, že co se týče aplikace pravidel hospodářské soutěže, překročení přiměřené lhůty může být důvodem zrušení pouze v případě rozhodnutí, kterými se konstatují protiprávní jednání, a za podmínky, že bylo prokázáno, že porušení požadavku přiměřené lhůty zasáhlo do práva dotčených podniků na obhajobu. Mimo tento specifický případ nemá nedodržení povinnosti rozhodnout v přiměřené lhůtě vliv na platnost správního řízení podle nařízení č. 1/2003 (rozsudek ze dne 21. září 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 42).
- 244 Konečně jelikož má dodržování práva na obhajobu, které je zásadou, jež byla v judikatuře Soudního dvora opakovaně zdůrazněna jakožto zásada základní, v takových řízeních, jako je řízení v projednávané věci, klíčový význam, je třeba zabránit tomu, aby toto právo mohlo být nenapravitelně narušeno z důvodu nadměrné délky vyšetřovací fáze a tato délka mohla být na překážku provádění

důkazů, které mají vyvrátit existenci jednání, jež mohou zakládat odpovědnost dotčených podniků. Z tohoto důvodu nesmí být přezkum případné překážky výkonu práva na obhajobu omezen na samotnou fázi, během níž se toto právo naplno projevuje, a sice na druhou fázi správního řízení. Posouzení zdroje případného oslabení účinnosti práva na obhajobu se musí vztahovat na toto řízení jako celek a vzít v potaz celou dobu jeho trvání (viz rozsudek ze dne 21. září 2006, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise*, C-105/04 P, EU:C:2006:592, bod 50 a citovaná judikatura).

- 245 V projednávaném případě je totiž třeba konstatovat, že pokud jde o první fázi správního řízení, tedy o fázi od doručení rozhodnutí o kontrole vedlejším účastnicím řízení v lednu 2009 až do obdržení oznámení námitek v červnu 2011, uběhla doba 29 měsíců. Druhá fáze správního řízení, od obdržení oznámení námitek do přijetí napadeného rozhodnutí v dubnu 2014, trvala 33 měsíců.
- 246 V tomto ohledu je třeba mít za to, že délka první fáze správního řízení a délka druhé fáze uvedeného řízení nebyly nepřiměřené s ohledem na kroky, které Komise považovala za svou povinnost provést, aby doplnila šetření a přijala napadené rozhodnutí.
- 247 Nejprve je totiž třeba uvést, obdobně jako to činí Komise, že se šetření týkalo globální kartelové dohody s celkem velkým počtem účastníků, která trvala téměř deset let, a během níž šetření Komise vyžadovalo aktualizaci značného množství důkazů obsažených ve spise, včetně všech informací shromážděných během kontrol a získaných od žadatelek o shovívavost. Kromě toho zaslala Komise během uvedeného šetření účastníkům dotčeného odvětví žádosti o informace podle článku 18 nařízení č. 1/2003 a bodu 12 sdělení o shovívavosti.
- 248 Dále je třeba poukázat na to, že objem důkazů vedl Komisi k přijetí rozhodnutí v délce 287 stran, v anglickém znění, z nichž příloha 1 obsahuje vyčerpávající odkazy na všechny důkazy shromážděné během vyšetřovací fáze, a že bezvýznamně se nejeví ani rozsah a dopad kartelové dohody a jazykové potíže. V tomto ohledu je třeba připomenout, že napadené rozhodnutí bylo určeno 26 příjemcům ze široké škály zemí, z nichž velká část se kartelové dohody účastnila v různých právních formách a během a po období trvání kartelové dohody prošla procesem restrukturalizace. Mimoto je třeba uvést, že uvedené rozhodnutí napsané v angličtině, muselo být celé přeloženo do němčiny, francouzštiny a italštiny.
- 249 Konečně ze skutečností předcházejících sporu uvedených v bodech 3 až 10 výše vyplývá, že Komise v rámci správního řízení přijala celou řadu kroků, které odůvodňují délku trvání každé fáze uvedeného řízení a jejichž vhodnost pro účely šetření nebyly žalobkyní zvláště zpochybněny.
- 250 Délka obou fází správního řízení tudíž byla přiměřená k tomu, aby Komise mohla provést důkladné posouzení důkazů a argumentů vznesených účastníky řízení dotčenými šetřením.
- 251 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemůže oprávněně tvrdit, že délka správního řízení před Komisí byla nepřiměřená a že Komise porušila zásadu přiměřené lhůty.
- 252 V každém případě, i kdyby bylo případně konstatováno, že celková délka správního řízení byla nepřiměřená a byla porušena zásada přiměřené lhůty, takové konstatování by s ohledem na judikaturu citovanou v bodech 242 až 244 výše nebylo samo o sobě dostačující k učinění závěru o zrušení napadeného rozhodnutí.
- 253 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že nepřiměřená délka správního řízení měla „dopad na její možnost hájit se“, zejména proto, že v okamžiku, kdy jí bylo sděleno, že je zahrnuta do šetření, tedy ke dni oznámení námitek dne 30. června 2011, již prodala svůj poslední podíl ve vedlejší účastnici řízení, a měla tedy pouze omezený přístup k důkazům o svém investování. V tomto ohledu přitom stačí připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že podle obecné povinnosti obezřetnosti, která přísluší každému podniku nebo sdružení podniků, musí žalobkyně dbát na to, aby v jejím účetnictví

nebo archivech zůstaly řádně zachovány informace, tak aby bylo možné zpětně dohledat podrobnosti o jejích činnostech, zejména s cílem disponovat nezbytnými důkazy pro případ soudních nebo správních opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2011, Heineken Nederland a Heineken v. Komise, T-240/07, EU:T:2011:284, bod 301 a citovaná judikatura). Tato povinnost se rovněž použije pro převod dceřiné společnosti v souladu s rozsudkem ze dne 27. června 2012, Bolloré v. Komise (T-372/10, EU:T:2012:325, bod 152).

- 254 Pokud jde o výzvu žalobkyně, aby Tribunál spravedlivě snížil částku pokuty, která jí byla uložena, v případě že délka správního řízení neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí, musí být tato výzva považována za vznesenou na podporu návrhových žádání žalobkyně směřujících ke snížení uvedené částky, která budou přezkoumána níže v bodě 261.
- 255 Třetí část pátého žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout, a stejně tak i celý tento žalobní důvod.
- 256 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že se žalobkyni nepodařilo prokázat existenci pochybení Komise, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká žalobkyně.
- 257 Návrhová žádání směřující ke zrušení vznesená žalobkyní je tedy třeba zamítnout.

B. K návrhovým žádáním směřujícím ke snížení částky pokuty uložené žalobkyni

- 258 Žalobkyně vyzývá Tribunál ke snížení částky pokuty, která jí byla uložena, aby byla zohledněna pochybení, kterých se Komise při výpočtu uvedené částky dopustila. Stejně tak žalobkyně vyzývá Tribunál, aby tuto částku spravedlivě snížil v případě, že délka správního řízení neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí. Konečně žalobkyně navrhuje, aby jí Tribunál přiznal prospěch z jakéhokoli snížení částky pokuty přiznaného vedlejším účastnicím řízení v návaznosti na žalobu podanou proti uvedenému rozhodnutí ve věci T-475/14, Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi v. Komise.
- 259 Než budou přezkoumána jednotlivá návrhová žádání žalobkyně směřující k dosažení snížení částky pokuty, která jí byla uložena, je třeba připomenout, že přezkum legality je doplněn pravomocí přezkumu v plné jurisdikci, která byla unijnímu soudu přiznána v článku 31 nařízení č. 1/2003 v souladu s článkem 261 SFEU. Tato pravomoc opravňuje soud, aby nad rámec pouhého přezkumu legality sankce nahradil posouzení Komise svým posouzením, a uloženou pokutu nebo penále tedy zrušil, snížil nebo zvýšil. Je však třeba zdůraznit, že výkon pravomoci soudního přezkumu v plné jurisdikci není rovnocenný přezkumu z úřední povinnosti, a připomenout, že řízení před unijními soudy má spornou povahu. S výjimkou důvodů veřejného pořádku, které je soud povinen uplatnit i bez návrhu, jako je nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí, náleží žalující straně, aby vznesla důvody proti tomuto rozhodnutí a na podporu těchto důvodů předložila důkazy (rozsudek ze dne 8. prosince 2011, KME Germany a další v. Komise, C-389/10 P, EU:C:2011:816, body 130 a 131).

1. K návrhu na snížení částky pokuty uložené z důvodu pochybení, kterých se Komise dopustila při výpočtu uvedené částky

- 260 Zaprvé, pokud jde o výzvu žalobkyně směřující ke snížení částky pokuty, která jí byla uložena z důvodu pochybení, kterých se dopustila Komise při výpočtu uvedené částky, je třeba poukázat na to, že žalobní důvody vznesené žalobkyní na podporu jejích návrhových žádání směřujících ke zrušení byly zamítnuty a že v projednávaném případě neexistují skutečnosti, které by mohly odůvodnit snížení této částky. Z toho vyplývá, že tento návrh je třeba zamítnout v plném rozsahu.

2. K návrhu na snížení částky pokuty uložené z důvodu nepřiměřené délky správního řízení

- 261 Pokud jde zadruhé o výzvu žalobkyně ke spravedlivému snížení částky pokuty, která jí byla uložena, z důvodu nepřiměřené délky správního řízení, postačuje připomenout, že porušení zásady dodržení přiměřené lhůty ze strany Komise může být sice důvodem ke zrušení rozhodnutí, které přijala ve správním řízení podle článků 101 nebo 102 SFEU, pokud tímto porušením došlo také k zásahu do práva dotyčného podniku na obhajobu, avšak takové porušení uvedené zásady, i kdyby bylo prokázáno, nemůže vést ke snížení částky uložené pokuty (viz rozsudky ze dne 26. ledna 2017, Villeroy a Boch v. Komise, C-644/13 P, EU:C:2017:59, bod 79 a citovaná judikatura).
- 262 Jak v každém případě vyplývá z bodu 251 výše, nepřiměřená délka správního řízení nemohla být v projednávaném případě konstatována. Z toho vyplývá, že tento návrh je třeba zamítnout.

3. K návrhu na snížení částky pokuty, aby žalobkyně získala prospěch z jakékoli snížení uvedené částky, které bude případně přiznáno vedlejším účastnicím řízení v návaznosti na žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí ve věci T-475/14

- 263 Pokud jde na třetím a posledním místě o návrh žalobkyně směřující k získání prospěchu z jakéhokoli snížení částky pokuty, které Tribunál případně přizná vedlejším účastnicím řízení v návaznosti na žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí ve věci T-475/14, Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi v. Komise, je třeba připomenout, že žalobkyni není přičítána odpovědnost za dotčenou kartelovou dohodu z důvodu její přímé účasti na činnostech vedlejších účastnic. Podle článku 1 tohoto rozhodnutí je žalobkyně totiž odpovědná za protiprávní jednání pouze jakožto mateřská společnost vedlejších účastnic řízení.
- 264 V případě, že odpovědnost mateřské společnosti vyplývá výlučně z přímé účasti její dceřiné společnosti na protiprávním jednání a tyto dvě společnosti podaly souběžné žaloby, které mají stejný předmět, může Tribunál, aniž rozhodne *ultra petita*, zohlednit zrušení konstatování protiprávního jednání vůči dceřiné společnosti za určené období a odpovídající měrou snížit částku pokuty uložené mateřské společnosti společně a nerozdílně s její dceřinou společností.
- 265 V tomto ohledu je třeba uvést, že za účelem konstatování odpovědnosti hospodářské jednotky je potřebné předložit důkaz o tom, že unijní pravidla hospodářské soutěže porušil alespoň jeden subjekt a tato okolnost je konstatována v rozhodnutí, které nabylo právní moci, a že důvod ke konstatování neexistence protiprávního jednání dceřiné společnosti není relevantní.
- 266 Právě v tomto kontextu je třeba odkázat na zcela odvozenou povahu odpovědnosti mateřské společnosti vzniklé pouze z důvodu přímé účasti dceřiné společnosti na protiprávním jednání. V takovém případě má totiž odpovědnost mateřské společnosti původ v protiprávním jednání její dceřiné společnosti, které je mateřské společnosti přičteno vzhledem k hospodářské jednotce, kterou tyto společnosti tvoří. Odpovědnost mateřské společnosti tudíž nezbytně závisí na skutecích zakládajících protiprávní jednání spáchaných její dceřinou společností, se kterými je její odpovědnost neoddělitelně spjata.
- 267 Ze stejných důvodů je třeba uvést, že v situaci, kdy žádná skutečnost samostatně necharakterizuje chování vytýkané mateřské společnosti, musí být snížení částky pokuty uložené dceřiné společnosti společně a nerozdílně s její mateřskou společností v zásadě rozšířeno na mateřskou společnost, jsou-li splněny požadované procesní podmínky.
- 268 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že jak žalobkyně, tak vedlejší účastnice řízení podaly proti napadenému rozhodnutí žalobu a tyto žaloby mají částečně stejný předmět, a to primárně návrh na zrušení pokuty stanovené v čl. 2 písm. f) uvedeného rozhodnutí, pokud jde o uvedené strany řízení, a podpůrně návrh na snížení částky uvedené pokuty, která jim byla uložena společně a nerozdílně.

- 269 Za těchto okolností je namístě přiznat žalobkyni stejný prospěch z případného zrušení napadeného rozhodnutí jako vedlejším účastnicím řízení v rámci žaloby podané ve věci T-475/14.
- 270 Je však třeba zdůraznit, že rozsudkem z dnešního dne ve věci T-475/14 Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi v. Komise Tribunál zamítl žalobu ve věci, v níž byl vydán tento rozsudek, a sice že zamítl jak návrhová žádání směřující ke zrušení vznesená vedlejšími účastnicemi řízení, tak návrhová žádání směřující ke snížení částky pokut, které jim byly uloženy.
- 271 Návrh žalobkyně na prospěch z jakéhokoliv snížení pokuty, které bude případně přiznáno vedlejším účastnicím řízení v návaznosti na žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí ve věci T-475/14, Prysmian a Prysmian Cavi e Sistemi v. Komise, nemůže obstát, a návrhová žádání směřující ke snížení částky pokuty, která byla žalobkyni uložena, je tudíž třeba zamítnout v plném rozsahu.
- 272 Ve světle výše uvedeného je třeba projednávanou žalobu zamítnout.

IV. K nákladům řízení

- 273 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 274 Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.
- 275 Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v odstavcích 1 a 2. Za okolností projednávaného sporu je důvodné rozhodnout, že Prysmian a PrysmianCS ponesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **The Goldman Sachs Group, Inc. ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí.**
- 3) **Prysmian SpA a Prysmian Cavi e Sistemi Srl ponesou vlastní náklady řízení.**

Collins

Kančeva

Barents

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 12. července 2018.

Podpisy.

Obsah

I. Skutečnosti předcházející sporu	2
A. Žalobkyně a dotčené odvětví	2
B. Správní řízení	2
C. Napadené rozhodnutí	3
1. Dotčené protiprávní jednání	3
2. Odpovědnost žalobkyně	4
3. Uložená pokuta	4
II. Řízení a návrhová žádání účastnic řízení	5
III. Právní otázky	6
A. K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení	6
1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 101 SFEU a čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a z nesprávného právního posouzení a ze zjevně nesprávného posouzení....	6
a) K první části žalobního důvodu, která se týká uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu v období od 29. července 2005 do 3. května 2007	7
1) K prvnímu bodu žalobního důvodu, který se týká uplatnění domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu v období od 29. července 2005 do 3. května 2007	7
2) K druhému bodu žalobního důvodu, který se týká vyvrácení domněnky o skutečném výkonu rozhodujícího vlivu	11
b) Ke druhé části, týkající se závěrů Komise, pokud jde o období od 29. července 2005 do 28. ledna 2009	12
1) K právu jmenovat členy jednotlivých správních rad Prysmian a k právu svolávat schůze akcionářů a navrhopat odvolání jednotlivých členů správní rady nebo celé správní rady	14
2) K faktickému zastupování žalobkyně ve správní radě Prysmian	16
3) K řídicím pravomocem zástupců žalobkyně v rámci správní rady	17
4) K významu úlohy, kterou žalobkyně zastávala ve výborech zřízených společností Prysmian	18
5) K přijímání pravidelných aktualizovaných informací a měsíčních zpráv	19
6) K opatřením směřujícím k zajištění zachování rozhodující kontroly po datu PVN	20
7) K prokázání chování, které je typické pro průmyslového vlastníka	21
8) K posouzení všech skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí	22

c) K třetí části, týkající se závěru Komise, že žalobkyně v podstatě nebyla běžným finančním investorem	22
2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 2 nařízení č. 1/2003, z nedostatku důkazů a z porušení povinnosti uvést odůvodnění podle článku 296 SFEU	24
a) K první části, vycházející z článku 2 nařízení č. 1/2003 a z nedostatku důkazů	24
b) Ke druhé části, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění	25
3. K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 101 SFEU, čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a z porušení zásad osobní odpovědnosti a presumpce nevinny	27
4. K čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 101 SFEU, čl. 23 odst. 2 nařízení č. 1/2003 a ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení zásad právní jistoty a personalitý trestu	28
5. K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu	30
a) K první části, vycházející z toho, že Komise neposkytla žalobkyni přístup k informacím podstatným pro její obhajobu	30
b) K druhé části, vycházející z toho, že Komise protiprávně zpozdila přístup k dalším dokumentům podstatným pro obhajobu žalobkyně	31
c) Ke třetí části, vycházející z nepřiměřené délky správního řízení	33
B. K návrhovým žádáním směřujícím ke snížení částky pokuty uložené žalobkyni	35
1. K návrhu na snížení částky pokuty uložené z důvodu pochybení, kterých se Komise dopustila při výpočtu uvedené částky	35
2. K návrhu na snížení částky pokuty uložené z důvodu nepřiměřené délky správního řízení	36
3. K návrhu na snížení částky pokuty, aby žalobkyně získala prospěch z jakékoli snížení uvedené částky, které bude případně přiznáno vedlejším účastníkům řízení v návaznosti na žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí ve věci T-475/14	36
IV. K nákladům řízení	37